

ΟΗΣΑΥΡΟΣ

№ 210

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗ Α. Ε.

ΔΡΧ 40

ΑΝΘΡΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Οι πάντες κάνουν ήμερα
πώλησις κι' α' ερξ
και θησαυρίζουν εύτω πως
τις πιο πολλές φ-ρές.

Πουλάνε κι' άγροί-ρουνε
τους πάντας και τα πάντα
κι' άνελλιπώς στοιβάζουνε
χιλιερίκια στη μπάντα.

Μόνον εμάς που διώχνουμε
τ' ο κόσμου τη. άνι,
ή πένοα, εδύ! μάζ' όδηγει
συνήθως στην... λενια.

Τού έτσι, μόλις βγάζουμε
το δειλινό και το γεύμα,
γιατί σ' αυτή την έποχή
έμεις πουλάμε... πνεύμα!

ΔΙΑ ΤΗΝ... ΙΣΤΟΡΙΑΝ

Μικροί και μεγαλέμποροι,
στα χρόνια μας αυτά,
εύρηκαν νέο σύστημα
να βγάζουνε λεφτά

Ός απέδειχθη, δηλαδή,
έκατενταχίς ήδη,
νερώνουν όλοι το κρασί
το λάδι και το ξύδι.

Νερώνουν όλα τα ρευστά,
το... νερό μεν ο γάλα
κι' άποκοί-ζουν εύτω πως
κεφάλαια μεγάλα.

Στους 'φελείς πελάτες των
νερών πουλάν άφθονώς
κι' εύρισκείται στις όδες της
ή λίμνη Μαραθώνος!

Ήγουν, τούτέστι, δηλαδή,
μ' αυτήν την ύκαι-σαν,
θα ξαναγράψω ο Μαραθών
και νέαν... Ιστορίαν!

ΘΕΑΜΑΤΑ

Άνοίγουν χίλια σινενά
καινούργια στην Αθήνα
και όσα πέντε βασιστέ
τόν τελευταίο μήνα!

Άνοίγουνε και θέατρα
ών ά-ισμός ούκ έστι.
κι' ο κόσμος θα δροσίζεται
και θα ξεχνά τη ζέστη!

Πληθώρα προμηνύεται
τοι... των θεμάτων
κι' υπερπληθώρα συνθετών
και νέων όνομάτων.

Οί μάντρες ήδη γέμισαν
μέ τίτλους και προγράμματα
κι' έτσι το θέρος θάχουμε
και παγερά... θεάματα!

ΣΠΟΡ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Πολλές που κατεύχοντο
εις τον άθλητισμόν,
πραγματιλές άθλητριες,
ή κατ' εύφημισμόν,
για να σκοτώνουν τον καιρό
και την μονο-νία
βρήκαν ως σπόρ της έποχής
την... κροσσοκτονία!

Και μόνας, όλομόναχες,
ή και μετά παρέας,
διεσχάγουν κατ' αυτές
την μάχην της... Κορέας!

ΠΡΟΠΟΛΕΜΙΚΑ

Μανία μάζ' κατέλαβε
μέ τ' άναρρεμικά,
κι' όλοι μιλάμε, διαρκώς,
για προπολεμικά.

Ζητάμε προπολεμικά
γλυκά και σιγαρέττα,
και για μία προπολεμική
μιλάμε... όμολόγια!

Τι' αυτό κι'... μικροπωληταί
διαφημίζουν ταχτικά
άκομη και τα φέσια ούγα
ως... προπολεμικά!

ΣΤΙΧΟΙ ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ

Νύχτες της Αθήνας

Οι νύχτες οι πανσέληνες, με τ' άουρο φεγγάρι
χαρίζουν στην πρωτεύουσα, έχάτως, άλλη χάρη.
Τούτέστιν, έν συνόψει
ή πόλι μας μετέβαλε την πρώτη της; την όφι.

Όρχήστρες και γραμμόφωνα, μπουζούκια και λατέρνες
στά κέντρα και στ' άποκεντρα, στα «μπάρ» και στις ταβέρνες,
κόκκως συνοδεύουν τους νεοπλούτους υό-εν
που άποτελούν το σύνολον περιποίηση των θημάτων,
κοινώς της πελατείας,
κι' έχουν το... λούστρο πρόσωπο της άριστοκρατίας.

Στις δέκα και στις έντεκα, στί: έντεκα και βάλε,
προτού νά φτάση, δηλαδή, της ώρας το «φινάλε»,
ο βραχνισμός τ' αινιγμα, που μόνιμα συχνάζει
μπροστά στο «ιαρινόπουλου, ιδιόλοπα φωνάζει:

— Έδω τ' αζήτα» κύριοι! Και χύμα και πακέτα.
Ένα είκοσχι τέσσαρα και με παληά έτικέττα.
Τει-υτετρόπως του παληού, του... προπολεμικού
«Ακαδημαϊκού»
κι' άειθαλούς Ξανόπουλου σ'υ κάνει μία υπενθύμιση,
όταν κι' εκείνος έκανε του... «ζήτα» διαφήμισι!

Σε μία γωνίτσα άπόμωρη, το βράδυ στις έννεα
μέ κάποιον υπερήλικα φοράται κάποια νέα,
μιά νέα, που όπως φαίνεται, πολύ στενωχωριέται
γιατί νυστάζει ο φίλος της κι' άκόμα... χασμουριέται.

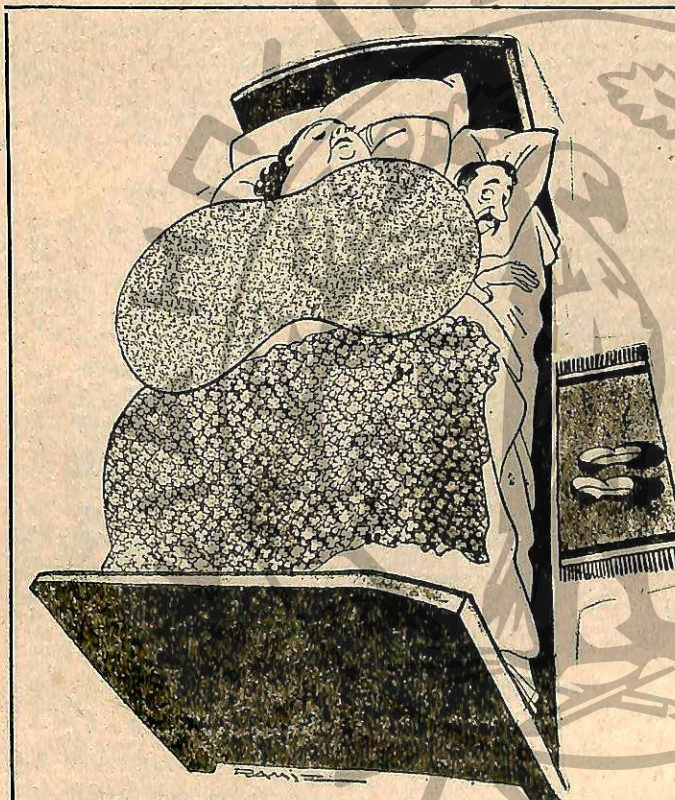
Αυτή διψά για έρωτα, για μπράτσα ρωμαλέα
και πόθος άκατάβλητος βαδισά την πυρπολεί
Κι' έ-είνος, όστις έκαυσε πρό χρόνων τ' ν Μαλέα,
στεναγόντας την πρώτη του την φλόγα άναπολεί.

Πλήν, φεύ! ή πρώτη... φλόγα του δεν έπιστρέφει πάλι,
διότι πλέον βρισκείται εις γήρας ύπερκληρές
κι' ο διαβολός πωλητής σκολίμους παρσινάλλει:
— Έδω, πουλάμε κύριε και... πέτρες γι' άναπτήρες!

Τό άστρ μας έ-οναχτά, το λέω με συγκίνηση,
τά βράδυα του τ' άνέφελα και την παληά του κίνηση.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΘΙΣΒΙΟΣ

Τα ξεκαρδιστικά της Χοντρής

© ΣΥΖΥΓΙΟΣ ΤΗΣ ΧΟΝΤΡΗΣ: — Έ, γυναίκα! Τράβα το μαξιλάρι
άπό το κεφάλι μου...

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΜΟΔΑ

Άφόρητη κατήντησε
ή γυναικεία μόδα
και έν χωνεύεται σχεδόν
μέ δέκα τόννους... τόδα!
Τά θηλυκά κυκλοφορούν
στην πόλι μας ζεταίωτα
κι' ύπάρχουν πλείστα έξ αυτών
που δεν φοράνε... τίποτα!
Μαντήλες ποικιλόχρωμες
στά μούτρα ρίχνουν όλες
και φαίνονται στα μά-ια μας
μικρούλες και ακριγούλες.
Κι' όταν τις παρακολουθής,
στο τέλ-ς, συμφορά σ-υ,
άναγκάσαις ξαφνικά
πως είνε ή... πεθερά σου!

ΘΕΣΣΑΛΙΚΟΣ

Στό τραίνο το θεσσαλικό
που τόσην φήμην έχει
πως έγινε πανάρχαιο
και σαν χελώνα τρέχει,
τυχαίως όλος βρέθηκε
κι' έγω μετά των άλλων
και... γέρασα ώσπου να βγώ
στην πόλι των Γρικαλλών.

Είναι μαρτύριο φρικτό,
χωρίς άμφοβλία
γι' αυτούς που ταξιδεύουνε
και ζούν στην Θεσσαλία.

Σάν το βουβάλι ξεκινά
που το καντά ή βουκέντρα
και των σφάδων έ-αφην
για... άρι του, τα δέντρα!

Ή μηχανή τ' υ άγκομαχά
σ' άφηνάστε βαθμό
και κάθε τέσσαρα λεπτά
σου κάνει και... σταθμό.

Κι' άν πάση τόν άνήφορο,
μετά το Πεσσουφλί,
άνέτως στην... ταχύτητα
τό φάνουν κι' οι... τυφλοί!

Σε κάθε στάσι σταματά
ν' άφήση... ένα γ-άμμα
και ός του συνεχίζεται
παντού το ίδιο πράμα!
Αι' ο και κάποιος φωνάζε,
όρθω, σ' αυτό το δράμα:
— Πρώτη φορά μου συναντώ
τραίνο που πάη το... γραμμα!

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Κατεβαίνουνε για μπάνια
εί νεοπλούτοι άκόμα,
εις τα 'βάληρα τα δύο
και κυρίως στην Γλυφάδα.

Πάνε για να δείξουν όλοι
πως κατέχουν τα πωτεία
και πως είνε γαννημένοι
για την... άριστοκρατία!

Πάνε για να κολυμπήσουν
και να κά-ουν μακροβούτι,
όλοι αυτοί που κολυμπάνε
τελευταίως μετ' στα... πλούτη!

Μά δεν πλύθηκαν ποτέ τους
στη ζωή τους μέχρι τώρα,
πλήν άν έγuche στ' όδομο
να τους βρέξη καμιά... μπέρα

κι' ως εκ τούτου, φίλτατοι μου!
μ' τη σόρα τους έ-είνη
ο Σαρωνικός κοντεύει
... Μαύρη θάλασσα να γίνει!

ΝΕΟΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ

Άμείστοτοι νεοπλούτοι,
για να μην πώ πληθώ-α
κι' εκείνοι που θησαύρισαν
για την κακή μας ώρα,
άνελλιπώς κομπάζουνε,
κοροδώνονται... γαλλί-ουν
κι' οι φευδαίστοκρατίσες
στη λίμα σ' έκαλίζουν!

— Έβάλαμε τηλέφωνο.
Έπήσαμε κι' πιάνο.
Μεθαύριο θα βάλουμε
στο πάτωμα άπάνω
κρεβάτοκάμαρες «κομπλέ»,
που λέγονται και... κλίναι
και υπάνιο μ' όλα τα «κομπέρ»
π' άχρείαστο να είνε.

Και γρήγορα θα βάλουμε,
— μπορεί και σ' ένα μήνα,
έπάνω στην τάρταξ μας
κι' ιδιόκτητη... σερήνα!

Σβυσμένα ΟΝΕΙΡΑ

ΑΠΟ ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΑΙΑΣ

Κάτω από το γλυκό φως της λαμπράς, μέσα στη ζεστασιά του χαρτωμένου δωματίου των ή Άννα, μια χαριτωμένη μελαχροινή εικοσι δύο Μοιών έλεγαν το χειμώνα τι έκανε βράδυ στον άνδρα της: — Τό καλοκαίρι, όταν θα πάρης την άδειά σου, Κάρλο μ' υ, να κутάζουμε ένα πέπε έξοχη σε κανένα παραθαλάσσιο μέρος, για να κάνουμε και μερικό μπανιά.

Ποτέ της ή Άννα δεν είχε Ιδη τη θάλασσα. Μά ούτε κι' ο Κάρλο, γιατί κι' ούο τους ήσαν από την ίδια πατρίδα, από ένα χωριουδάκι κοντά στο Τουρίνο. 'Ο Κάρλο, εργαζόταν ως υπάλληλος σε μία σιδηροδρομική εταιρεία. Και ή Άννα, ή αξιολάτρευη γυναικούλα του έκανε καθημερινώς θαυμάσια οικονομίες, για να υπαρέσει να κρατήσει το ίδιο όγιο στις δαπάνες του νοικοκυριού των. 'Ο Κάρλο την παντρεύθηκε από έρωτα. Την είχε πάρει μόνο και μόνο, για τα μεγάλα της, τα γλυκά της, και καστανά μάτια της.

— Μά ποτέ θα τα καταφέρουμε να πάμ; ψθυρίσε μολις άκουσε την επίθυμη της γυναίκας του. Για να πραγματοποιηθή ή επίθυμία σου αυτή θα μάς χρειαστούν πολλά χρήματα!

— Έννοια σου, τοῦ άπληντες έκείνη με το ένθαρρυντικό της χαμόγελο. Λίγα θα κοψάμε απ' εδῶ, λίγα απ' εκεί, και θα τα καταφέρουμε...

— Καλά λές. Άκόμα έχουμε μπροστά μας όκτώ δολοχρόνια μήνες, είπε με κάποια δόσι ελπίδος ο Κάρλο.

Και φίλησε τη γυναίκα του, με λαχτάρα. 'Η Άννα ήτονε γι' αυτόν ή μόνη παρηγορία, ή μόνη φωτεινή ακτίνα μέσα στη σκία της μονοτονίας ζωής του.

— 'Ο χειμώνας πέρασε. 'Ηρθε ή άνοιξις και κατόπιν το καλοκαίρι, γιατί για να σκορπίση παλι τα χρόνια και τις μωριδιές του...

Μία μέρα ο Κάρλο ρώτησε: — Πώς τα πάμε, αγάπη μου. Συγκεντρώσαμε αρκετά χρήματα; — Έπερ κι' εγώ; Άλλά...

Και με μία χαριτωμένη κίνηση τον έμπόδισε να πλησιάσει τον κουμπάρο, που είχαν αγοράσει μαζί, κι' όπου έρριχναν τις οικονομίες τους.

— Μη διάζεσαι να τόν άνοιξης. Όταν θα πάρης την άδειά σου, μόνον τότε θα...

— 'Ο Κάρλο ήπρε την άδειά του, στις δέκα πέντε 'Ιουνίου, και τότε ή χαρά της Άννας δεν περιγράφεται. Δεν μπορούσαν ν' άποφασίσουν σε ποιά μέρος να πάνε:

Να πηγαίνουν στη Βενετία; 'Η τανε πυλιό μακρά 'Η Ρ. Βιέρα τους τραβούσε, μα και στη Σπέτσια δεν θα περνούσαν άσχημα.

Και τη νύχτα, σ'όν ύπνο τους, έβλεπαν τοπος άγνωστους και μαγευτικούς, όπου θα περνούσαν το δώατο της διακοπής τους...

— Έπ' τέλους, έσπασαν τον κομπολόι, κι' έτοιμ ήσαν, μέσα σε λίγα λεπτά, δ'τι είχαν μαζέψει μέσα σε όκτώ δολοχρόνια μήνες.

— Ά! μ' έού είσαι μία αξιολάτρευτη νοικοκυρούλα, είπε ο Κάρλο στην γυναίκα του, φιλώντας την τρυφερά.

Κι' οι δύο τους, πηδούσαν και χιτυπούσαν τα χέρια τους σάν παιδιά. — Έπειτα άπεφασισαν να πάνε στη Σπέτσια. Κι' άρχισαν άμέσως τις προετοιμασίες.

Το μεγάλο μπασίλο κι' ή πέταινη βαλίτσα που την είχαν αγοράσει ο Κάρλο, όταν πρωτοήρθε στο Τουρίνο, βγήκαν απ' τις κρύπτες και άρχισαν να γεμίζονται. Οι προετοιμασίες διήρξαν δύο μέρες.

Την τρίτη όμως ήμέρα, ή Άννα έφυγνε μ' ένα φεβροίνο ποικεφάλο και με πονους στην κοιλιά... 'Ο Κάρλο προσεπάθησε να την καθηλαχόν.

— Δεν είναι τίποτα, αγάπη μου, σέ κυμμία ώρα θα σου περάση. Πολλές ώρες όμως πέρασαν και ο πόνος έλο και μεγαλύτερος. Τέλος, έβ και κάτα το άπόγευμα, ο Κάρλο, έβ και κάτα ένα γιάτρο, έπρε ποίος άπόφ έζήτησε καλά τη...

— Άν, πήρε τον Κάρλο στο δίπλανο δωμάτιο, και άκουμπώντας ένδρα.

ρυντικά το χέρι του έπάνω σ'όν ώμο του τοῦ έπρε:

— Πρέπει να στείλεις άμέσως τη γυναίκα σου στο νοσοκομείο... Έχει τυφοειδή πυρετό, βαρείας μορφής...

Τα πόδια του Κάρλου, κλονίστηκαν... Κρύος ιδρώς περιέλουσε όλο του το σώμα... Και έπεσε σε μία πολυθρόνα καταβεβλημένος, άξιο-λύπητος, κι' άρχισε να κλαίει...

— 'Ο Κάρλο έπέστρεφε από το νεκροταφείο όπου συνώδευσε για τελευταία φορά την Άννα του... Μεσα στο πένθιμο εκείνο καλοκαιρινό άπόγευμα, έβαδιζε σάν αυτόματο, με τα χέρια κρεμασμένα σάν πανάχλυα... Πέρασε μπροστά απ' τον σιδηροδρομικό σταθμό, όπου κάποιοι κλάμψι, που έξεβίαζε με μεγάλα κόκκινα γραμμάτια τις άμορφές μιας έξ-χης, τόν έκανε να χαμογελάσει πικρά, λ' ένα χαμόγελο νευρικό, έτοιμο να μεταβληθή σε λυγμούς.

— 'Ορίσε στο σπίτι του κι' άρχισε να κλαίη σαν παιδί. Για μία στιγμή το βλέμμα του έπεσε ένάνω στον κουμπάρο που ήσαν πιά άδεις άπ' τις οικονομίες που άβάζεε τόσον καιρό. Κι' άβάζεε ύστερα το βαρύ μπασίλο, και τη βαλίτσα που βρισκόταν δίπλα σ' αυτό, γεμάτα ακόμα με τα μεταξωτά άσπρόρουχα της Άννουλας του. Και ή ρεκάμα του στομάχου πέρασε πάλι μπροστά από τα μάτια του...

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

— Άδριο, είπε μέσα του, είναι Κυριακή.

ριακή. Τη Δευτέρα τελειώνει ή άδειά μου... Πρέπει να γυρίσω πάλι στο γραφείο!

Το δίχως έκφρασι βλέμμα του, τριγυρνούσε από ένα έπιπλο στο άλλο, μέσα στο δωμάτιο εκείνο που ήτανε τώρα πιά χωρίς φως, χωρίς χάρη!

Για μία στιγμή, τοῦ φάνηκε πώς άκουσε τη γλυκειά φωνή της Άννας:

— Όταν θα πάρης την άδειά σου, Κάρλο μου... να πάμε σε καμμία έξοχη, να κάνουμε και μερικά μπανιά...

— Σηκώθηκε, και βγήκε σάν ύπνο-βάτης. Πήγε κατ' εῤθειαν στο σιδηροδρομικό σταθμό...

— 'Ο υπάλληλος που έδινε τα εισιτήρια, κούταζε με περιέργεια τόν νέον αυτό, που με μία φωνή σβυσμένη ζήτησε ένα εισιτήριο για κάποια λουτροπόλη...

— Τήν Δευτέρα το πρωί, άδικα περιμεναν τόν Κάρλο στο γραφείο του...

— Εκείνος ταξίδευε πρὸς τήν θάλασσα που ποτέ δεν είχε Ιδῶς τόσα. Τη θάλασσα που πόθησε ή Άννα, και κοντά στην όποια θα περνούσαν τόσο ευχάριστες διακοπές...

Και όταν είδε τη θάλασσα ο Κάρλο, τοῦ φάνηκε τόσο άμορφη, τόσο ήσυχη, τόσο παρηγορητική, που ένα πρωί, έπεσε στην άγκαλιά της, για να μάθῃ απ' αυτήν το μυστικό της ήρεμίας και της γαλήνης...

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

— ΜΑΡΙΟ ΠΑΡΟΝΤΙ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Γεροντικοί έρωτες

Πού μπορεί να φθάση ένας παρφόρος γεροντικός έρωας; Κανείς δεν μπορεί να το πῃ ποτέ. Μπορεί σ'έν αυτοθυσία, μπορεί και στο έγκλημα.

Και Ιδού δύο αντίθετα τέτοια γεγονότα.

Στο Παρίσι συνελήφθη κατ' αυτός ή κ. 'Υβόνη 'Αζί, μία άρκετά νόστιμη σαραντάρα γυνίκα, κατηγορούμενη ότι έόυνουσε τήν 15 έτιδα και άρωστατήν θυγατέρα της Σιμόνη, έπειδή τήν άγάπησε ο έρασστής της.

— 'Η άπιστευτή αυτή υπόθεσις έχει ως έξῃς:

— 'Η 'Υβόνη 'Αζί, χήρα από πενταετίας και πολύσιωπῆς, είχε έρωτευθῇ ένα νέο είκοσι όκτώ έτών, ώραιο και κομψό, όνόματι Ζερμό, ο Ζερμό όμως, όταν είδε τήν ώραία Σιμόνη έξετρελλάθηκε και τάφησε μαζί της.

— 'Η νέα άνταποκρίθηκε στο σίσημα του και ήταν εῤτυχισμένη. Έπειδή όμως σ'ούδεν κρυπτόν ο μη φανερός γενηστικός μιά μέρα ή κ. 'Αζί, κατέλαβε το εῤτυχισμένο ζεύγος, έξ άκροσπου τοῦ άνταλλάσσει φιλήματα. Έξω φρενών απ' τήν ζηλοτυπία της έσκότωνε τήν νύχτα τήν κόρη της.

— Αντιθέτως, ή κ. Μαρι Μρισώ, αντίληθεσία οί ο γαμβρός της Κυμλλας Μπέρ ήταν τρελλά έρωτευμένος μολις της και παρεμβόσε τ.ν. Ψέβδεια κορη της που είχε παραμορφωθή σ'ενεπεία αὐτοκινητιστικού δυστυχήματος, έπισπύμταντος πρὸ έτους, για να κορταρή τήν έκ σαράντα δύο έτών, αλλά άρκετά ώραια πεθερά του, έσπευσε να κλεισίσει σ'ό μοναστήρι για να μη γίνη έμπόδιο στην κόρη της, μολοντί ήταν και αυτή έρωτευμένη με τόν γαμβρό της...

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

— Πιστεύω, έλεγαν, ή θυσιά μου να πείση τόν καλό μου Κυμλλά να θυσιαση κι' αυτός τούς πόνους του χαρίν της άγαπητής μας Μαργαρίτας!

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ.

Διά τούς πτωχούς Μπυθουλαίους

Έβρουήσε ο Βούθουλας. Άντρες και γυναίκες και παιδιά έμαζεῤθησαν έξω από τήν έγκαλισία πουῤήρχε τοιχοκολλημένο το έξῃς χαρτί:

— ΎΠΕΣΤΙΟΝ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΤΩΧΟΥΣ ΜΠΥΘΟΥΛΑΙΟΥΣ

— 'Η μαντάμ Σουσού διατίσκειν μετά μεγάλης θλίψεως ότι ή πτωχή λαϊκή συναιμία του Μπυθουλα έπ'εφερε, ύπερβασην όπως έκ των Ιδίων της Ιερῆς λαϊκής συναιτίας, όπου ήμπορευν να προσερχωνται όλοι οι πειναλέοι όπως πάνε και συνελθόν. Τῷ συναιτίον θα περιέχη και λ'οι άγορασμένοι μαύροι άγορά.

— Καταγράφει πτωχών δεν πρόκειται να γίνη καθότι ή μαντάμ Σουσού γν'ρίζει ότι όλοι είναι πτωχοί. 'Οποιος πεινα ήμπερεί άφόβως να κτυπή τήν πόρτα της.

— Παρακαλώ όποις εις τούς προσερχομένους έπικρατεί τάξις και δεν μού άρέσουν οι φωνές.

ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

Καθυστρέφοντες: Διά τα μικρά και τα νήπια τών Μπυθουλαίων θα προσβλήψι άγρότερον.

— 'Η ΙΔΙΑ

— Όλοι έγνωρίζον ότι ή εικονομική κατάστασις της πτωχόγειρας του Μπυθουλα δεν ήταν τέτοια ώστε να έπιτρέψη τήν άρνησιν ειδικού και προσωπῆς της συναιτίας. Όλοι έγνωρίζαν άκόμη ότι όχι μόνον δεν συνέβαινε αυτό αλλά και ότι ή μαντάμ Σουσού μαζί με τόν Παναγιωτάκη δεν ύπερβασην λ'οιγότερον από τούς λοιπούς πτωχούς Μπυθουλαίους. Έπ' ο και τα σχέδια δεν ήσαν λίγα:

— Βρε τήν φτωχίδα!

— Τά βλέπετε;

— Αυτή έχει λυώσει από τήν πείνα και σεῤ λέει πώς κα'ει συναιτία για τούς πτωχούς. Μπρέ, μπρέ, γρουαρά της. Δεν πορεί να βῇ ή μαντάμ αυτή τῷ πτωχῷ. Άπα-πα!

Και ή μὲν γειτονία έλεγε αυτά και έδέχθη με μεγάλην έπιφύλαξη τήν άναγγέλειαν του συναιτίου της μαντάμ Σουσού. Τῷ κυλίως όρκαμ όμως ήταν σ'όν σπίτι της Σουσού και ήρωσ του ήταν πάλι ο ταλαίπωρος Παναγιωτάκης που ένοιωσε ο δυστυχής σ'ενεπεία τῆς άγασίας του άνω-ς το βάρος όλων τῶν φαντασιολογιών της ύψηλης και άριστοκρατικής συνείσους του.

— Είμαι καλός μωρέ.

— Σίσιπ!

— Πῶς άσπασα μωρέ ζωνάριά μου. Δεν βλέπεις τί γίνεται. Έγώ, π' οῦν να πά' ο δάος να πάρη, μια τῶ πάω έτσι, μία άλλοιώς, δεν ήμπερ να στυφώσω δεκάρας. Και μαύρη άγορά, πού να πά' ή εῤχῃ να πάρη, πήγα να κάνω κι' εκεί πέρα ξύνα μού βρήκαν δῶα. Μέσα σ'όν σπίτι μος δεν έχουε τίποτε. Πῶ δῖόλο θα ζήσουμε; τῷ στείλανε πάντε πράματα, θα τῷ μοιράζης σ'όν κοσμάκη.

— Είναι πτωχί!

— Κι' εῤδ τι είσαι;

— Έγώ; Πτωχῷ άνθρωπῷ. Είμαι τέσσερ μωρές καλέ, με τοποθετείς εις σύγκριση με τούς άπόροους Μπυθουλαίους. Τῷ συλλυπητήριά μου και σάν πεινῆς κατατάξου και τῷ λόγου σου εις τῷ συναιτίον. Μιά μαντάμ Σουσού όμως δεν θα τῷ βάλῃ κάτω.

Και πράγματι. Όλο αυτό το διάστημα του έπιστίσιου ο δόξιδος άκράτης εις περιωπῆς τήν άγῇ-πρεπείαν της ή Σουσού. Και σ'όδῶποτε παρεπνεῖν. Άν ύπερβαση, ύπερβαση μόνον τῶν κόσμων και τῷ α πού της δινόταν εύκαιρία να φωνῇ ύπερβαση τῶν περιστάσεων, ως γυναίκα άριστο-άγῃς, φυσικά δεν έπρόκειτο να μὲν κῆνη το καθήκον της.

— Μὲ έννοια;

— Σὲ έννοια;

— 'Η συζητήσις θεωρεῖται λήθησα.

— Κῇ πού θα φτιάξῃς το συναιτίο, μωρέ Σουσού;

Στό σπίτι της φυσικά. Έκάλεσε τήν κυρα-Κατίαν, έκάλεσε τήν κυρα-Παναρά, έκάλεσε ακόμα και τήν δεσποινίδα Μαριάνθη του έπ'ουχομείου και της έδειξε τῷ δῶατι πού έπρόκειτο να μαγειρευτῶν. Και τότε, ο γειτονισῆς της είσαν κατάλληλῃς ότι πρηναιμῆς ή μαντάμ Σουσού ώργανωσε συναιτίο. Και έβρουήσε

ΕΥΚΑΤΑΛΕΙΨΙΣ

ΠΑΡΙΖΙΑΝΙΚΟ ΣΚΕΤΣ

Γνωρίστηκαν σε κάποιο χορό. Μελαχροινή με μούρα μάτια και μαλλιά έσθλα, χείλη κόκκινα σάν ώρια κεράσια, κορμί μεστό, βερνικω-γέρο και πρ-στο άείο, ήταν ένα ποίημα νεότη-τος και όμορφιάς.

Ψηλός, με σγουρά καστανά μαλλιά, πρόσμω συμπαθητικό και δυο γαλάζια μάτια, ήταν ο τύπος τῆς πῖο σσηνηνετικής άνδρικής όμορφιάς.

— Έείνη τόν άγάπησε παροφρσα κι' αυτός μία μέρα της είπε πώς τήν λατρεύει... Τοῦ δόθηκε τότε χωρίς όποιο λογισμό, χωρίς τήν παραμικρήν άμφβολία πῶς στήν κατάλληλη ώρα θα τήν ζητούσε άπ' τούς δικούς της.

Πέρασαν τόν χειμῶνα σε χορούς, τσάνις, μακρινές έδρομῆς και ή Άνοιξις ήρθε χωρίς σκεδῶν να το καταλάβουν. Στηριγμένη πάντα στο πλευρό του έννοιασε τήν ψυχῇ της πλημυ-ρισμένη από μία θέα χαρά.

— 'Η εῤτυχία όμως εῤνε κάτι το πρόσκοιρο και ή όμορφη νέα δεν άργησε να τῷ άντιληφθῇ αυτό.

— Χρυσῆ μου, τῷ είπε ένα βράδυ, έδωσέ ή ώρα να σαλπίσουμε σ' ένα τῶν κόσμου τήν άγάπη μας.

Και τῷ έζήγησε πῶς έπρεπε να παντρευ-τούν γιατί σε λίγο θα γινόταν υῤ ήρα.

— Έκείνος κ'έννευσε με δυσφορία.

— Πῶς; Σὲ δυσαρρεῖται; Δέν μ' αγαπάς λοιπόν; Και οι όρκοι σου, τα χάδια σου;

— Μήν είσαι άνόνη, χρυσῆ μου, της είπε κάπως ψυχρά Σ' αγαπῶ πάντα τρελλά. Άδριο θῷ τα κανονισάμε άλλα...

Χώρισαν εῤτυχισμένοι όπως πάντα... Τήν άλλη μέρα όμως έκείνος έξαφανίσθηκε. 'Ηταν γυνίς πλουσίου βιομήχανου και αυτή μία πτω-χούλα... 'Ο πατέρας του δεν θα συγχωρούσε ποτέ τόν γάμο αυτό. Έκείνη, τόν περιμενε μήνες και όταν είπείση πῶς δεν ήμπορούσε πιά να κρ-ψη τήν έκδήλωση του έρωτικού της εῤσθη-ματος, πήρε τόν όρκο που πέφνον όδες οι ά-συλλογιστες μικροδῶες. Μιά σκοτεινή νύχτα έπεσε σ'όν Σηκούνα.

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥΑΝ

— Μ. ΛΕΜΟΥ

ΕΡΩΣ-ΦΙΛΙΑ

38ον. — Μία συνέπεια της ηλικίας.

Κύριε, Πανδρυνήκα το 1919, ο άνδρας μου είχε σήμερα 49 ετών κι' εγώ κατά εννιά χρόνια νεώτερη του. Πιστεύω στην αφοσίωσή του, φαίνεται να μη μπορεί να ζήσει δίχως μένα και ποδοίμο ο ένας τον άλλον, όπως την πρώτη ημερα της γνωριμίας μας. Αυστηρός όμως, έχει την κακή συνήθεια, όταν βρισκόμαστε με άλλες γυναίκες, να λήη χοντρά και πρόστυχα άστεια. Όταν δε, του κάνει παρατήρηση, θυμώνει. Έτσι τον εγκατέλειψα από τεσσάρων ετών, όταν όμως είδα την απάντηση λύπη του, καθώς και εξ αιτίας των τριών κοριτσιών μ'νι, ξαναγύρισα. Ο άνδρας μου, είχε ευγενικός μαζί μου και πιστεύω πως μου είχε πιστός, αλλά διερωτώμαι αν θα μπορούσε να με κάνει πραγματικά ευτυχισμένη αργότερα.

Γιολάντα

Κύριε, Εάν εξετάσω την περίπτωση σας από χρονολογικής απόψεως, παρατηρώ πως είσατε πανδρυνήκα είκοσι τρία χρόνια, ότι ο άνδρας σας είχε 49 ετών και σεις 40, ότι τον εγκατέλειψατε ύστερα από έγγαμο βίο δέκα έννά χρόνια, κι' όταν εκείνος ήταν 45 ετών, γιατί επέστρεψε στον εαυτό του να χωράτε με νεότερες κυρίες. Επ'ί πλέον, έπειτα από 23 χρόνια έγγαμου βίου, κι' έναν άνδρα που πλησιάζει τα πενήντα, διερωτώμαι αν θα σας κάνει ευτυχισμένη στο μέλλον. Το λιγότερο που μπορώ να σας κατηγορήσω είναι ότι σας λείπει η επίσκεψη και ότι έχετε για την μελλοντικήν ευτυχία σας ιδέες που δεν είναι ούτε της ηλικίας του σύζυγου σας. Είναι φυσικόν να γελαστί μια γυναίκα για τον άνδρα που αγαπά κι' αντίληψη ύστερα από λίγους μήνες γάμου ότι ο σύζυγός της δεν είναι αυτός που είχαν όνειρευτή. Άλλα να κάνετε είκοσι πε-

ρίπου χρόνια να το αντίληφθήτε και να ανησυχείτε ύστερα από είκοσι τρία χρόνια για το μέλλον του γάμου σας, αυτό μου φαίνεται ότι αποκαλύπτει σε σας μία παράξενη άγνοια των χρονολογιών και των γεγονότων καθώς και απόλυτη έλλειψη προσαρμογής στις περιστάσεις.

Εχετε ένα σύζυγο που ύστερα από 23 χρόνια έγγαμου βίου παραμένει ευγενικός απέναντί σας, σας αγαπά πραγματικά και σας θέλει. Όταν τον εγκατέλειψατε για μία άνοχη, έδοκιμασε άπραντη λύπη η οποία δείχνει φανερά ότι του είσατε περισσότερο από αναγκαία. Τρία παιδιά άλλωστε έχαλύβδωσαν ένα γάμο που υπήρξε πάντοτε πιστός. Καί μ' όλα αυτά ανησυχείτε σαν μία νεώτερη για τα χρόνια που σας μένουν να ζήσετε μαζί του. Δεν θάπρεπε να ανησυχείτε για τον γάμο, ότι ο σύζυγός σας έξελίξεται με τον καιρό, ότι εάν νεώτερο σύζυγοι μπορούν ν' αναμείξουν

στον γάμο τους έρωτικές φλόγες, είναι ανάγκη ημερώτερα και βαθύτερα αίσθημα να αντικαθίστούν σιγά-σιγά τις βίαιες αυτές χαρές και ότι είναι μάλιστα λίγο γελοίο ν' αείουμε από ένα πενήνταρόν να φέρεται σαν καινούργιος έραστής και να κάνει τον αιώσιο τραβάδουρο στη γυναίκα του.

Καθό ηλικία έχει τις απολαύσεις της και οι απολαύσεις που δοκιμάζουμε στα είκοσι χρόνια μας δεν είναι για τα σαράντα. Αφελώς είναι αξιόπαινη η προσπάθειά μας να διατηρήσωμε τη νεότητά μας. Όταν βλέπω γυναίκες ώριμες να υποβάλλονται σε γυμναστική και σε δίαιτα για να διατηρήσουν τη γραμμή τους, αισθάνομαι την άναγκη να τις συγχάρω για την άπομνη τους και την προσπάθειά τους στην ομορφιά.

Και το πνεύμα μας όμως ακολουθεί τον ίδιο δρόμο με το σώμα μας. Και δεν ξέρω γιατί οι ίδιες αυτές γυναίκες δεν υποβάλλονται και σε μίαν ήσυχη γυμναστική δίαιτα, για να διατηρήσουν την γραμμή της... να έργομο βίο, η πρώτη τέτοια γραμμή είναι η επίσκεψη.

Όλα τα ζευγάρια που ένγνώρισαν συνδέονται μ' ένα αίσθημα ειδικώτα, που δεν είναι πια ό έρως με την έννοια που δίνουμε γενικά στην λέξη αυτή, που δεν είναι όμως και έντελώς φίλια, και το οποίο ένωθ δα έννομας γι' αυτό: έρως-φίλια. Αποτέλειται από ήρεμη κρίση, από πείρα έντοια πλήρη κι' από άκριβη κατανόηση της σημασίας που πρέπει ν' αποδοθή στα έλαττώματα κάθε συζύγου. Το έλαττωμα του συζύγου σας είναι ν' ατελείετα, έστω και χωρίς εδύρπεια, με τις νεαρές κυρίες που συναντά. Το δικό σας είναι να μην εκτιμάτε όσο αξίζει την πίστι και την αφοσίωσή του σε σας. Αν μπορούσατε να παραδεχθείτε ότι αυτό τα αίσθημα έξογαρούσαν πολλές ιδιοτροπίες, δίχως συνέπειες, θα είσατε βεβαία για το ευτυχισμένο μέλλον σας. ΣΑΙΝ ΠΡΕ

Η γλώσσα των χρωμάτων

Έχουν και τα χρώματα την σημασία του. Για να την μάθετε, διαβάστε τον ακόλουθο οδηγό. Το έρυθρό είναι το έαβλημα του μεγαλείου, του πλούτου και του θάρρους, της ανδρείας ύφειας, της όργης και της βιασιότητος. Το πορτοκάλι σημαίνει ευχαρίστηση, ίκανοποίηση, γαλήνη ψυχής, αισθησιμότητα όραλου και μεγάλου, καλαισθησιαν, αξιοπρέπειας και σεβασμού.

Το κίτρινο συμβολίζει την άδυναμία, την ήσυχία, τις οικιακές άρετες, την έπισφάλη ύφεια και την ζηλοτυπία.

Το πράσινο χαρακτηρίζει την τέρμη και την έλπίδα, την ανάκτηση της εύτυχίας και της ύφειας, αίσια μετατροπήν τύχης και γήρας θαλέρων.

Το μπλε χαρακτηρίζει άνθρωπον θαυμάσιον, καυχολόγον, έλαφρόν, μευτήν, έγωιστήν, διψώντα να πλουτίση διά παντός μέσου, άλλα σταθερόν φίλον.

Το ίσθες είναι το έμβλημα της άγνότητος, της αθωότητος και της άφελείας, της μετριόφροσύνης, της δειλίας συστολής, της αγαθότητος.

Το ασυάκι σημαίνει αιδό, κλίσια προς την καλλιτεχνία και της έπιστήμης, φιλανθρωπία, διορατικότητα και φιλανθρωπία.

Το μαύρο συμβολίζει πένθος, θλίψη, κατ'στροφήν, δυστυχία, άσθένεια, θάνατον.

Το λευκό γαλήνην, άγνότητα ψυχής, χρηστότητα, τιμιότητα, χαράν και ευθυμία.

Ποία ζώα είναι χρήσιμα

* Μη καταστρέφεται τις άράχνες γιατί συλλαμβάνουν τα έννοχητικά έντομα.

* Μη σκοτώνεται τις φαρμακέρες σαύρες γιατί τρέφονται μόνον με ποντίκια και άρουραίους.

* Μη καταδιώκετε τους κοκκούς γιατί μάς απαλλάσσουν από τις βρομέρες και δηλητηριώδεις κάμπιες.

* Μην έξολοθρεύετε τα σπουργίτια γιατί τρώγουν τα έντομα, τα οποία καταστρέφουν τους άγρούς.

* Μη σκοτώνετε τους φρόνους γιατί τρώει τα μυμήγκια.

* Μη πιστεύετε ότι η κουκουβάγια σκοτώνει τα περιστέρια και τις κόκκους, Μή την βασανίζετε και την έργάζεσθ όσον και 6-8 γάτες, φονεύουσα 6.000 ποντίκων το χρόνο.

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

* Οι καννίβαλοι, οι όποιοι τρώγουν άσυνήθων ανθρώπων κρέας, λέγονται ότι το κρέας της γυναίκας είναι πιο εύχωντο και πιο θρεπτικό από το κρέας του άνδρος.

* Για να απολυμάνη ένα δωμάτιο, άρκεί να βάλη κανείς μέσα σ' αυτό μία λεκάνη γεμάτη παγωμένο νερό. Σ' αληγή όρα το παγωμένο νερό θ' άπορροφήσθ όλα τα δέκα και τα μικρόβια.

* Νερό μέσα στο όποιο έβράσατε ρύζι, μπορεί να χρησιμοποιήθ για κολλάρισμα παλαιών δαντελλών και πολυτελών πετσωτών. Προσθίδει σ' αυτά λεπτή άλυγισία και τα όμορφαίνει άρκετά.

* Ανρό, Σε λίγα λεπτά ο γάμος έχει γίνει. Οι έξνοι φεύγουν και οι νεόφυμοι μένουν μόνον. Ο Ανρό άγ. καλίζει τότε την Μαρία και με δάκρυα στα μάτια ψιθυρίζει:

— Γυνακούλα μου!

— Η Μαρία όμως δεν μιλά πιά. Οι άλλαπαλλήλες συνηθίσαις έπετάχουν το τέλος. Απλώνει το χέρι της σάν να θέλν κι' αυτή να τον άγκαλιάσθ, μα μ' έναν άπώτομο σπασμό έσφραγίζει άπ' την άγκαλιά του Ανρό και πέρτει νεκρή στο κρεβάτι.

* Ο Ανρό πέφτει έπάνω στο άψυχο πιά σώμα της άγαπημένης του και φωνάζει μέσα στους λυγμούς του:

— Γυνακούλα μου!... Γυνακούλα μου!...

ΜΙΣΕΛ ΠΡΟΒΕΝΣ

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΕΤΑΞΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΥΓΑΛΟΥ ΟΘΕΙ ΚΑΙ ΗΜΙΘΕΙ

ΚΑΛΛΙΣΤΟ

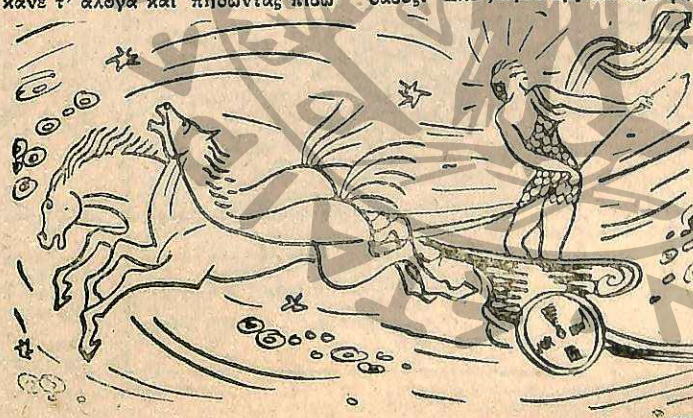
Τ' εύρανο είναι άνηφορικός, κι' από εκεί κι' ένω ο ίδιος φοβάται άντικρύζοντας τη θάλασσα και τη γη και τρέμει από δειλία το στήθος μου. Το δε τελευταίο μέρος της διαδρομής είναι κατηγορητικό και χρειάζεται δυνατό χέρι στα γκέμια. Κι' αυτή η θηβή που με υποδέχεται κάτω άπ' τα νερά, φοβάται μήπως και γκρεμισθώ. Κι' άκόμα, ο εύρανος τριγυρίζει άνάπα, έλκυει τ' άτέρια και τα γυρίζει σάν σφύρα. Ένώ παλεύω με την όρμη του και δεν νικιέμαι. Τί θα κάνει όμως εσύ άν πάρη το άρμα μου; Πώς θα διευδύνης τα θυμώδη τετραπόδα που έχουνε στο στήθος φωτιά, κι' άναπνέουνε φλόγες από τις μύτες τους και τα στόματα;

Τόν παρακάλεσε να ζητήσει ποίαν άλλην άπόδειξη της καταγωγής του, άλλ' έκείνος έπαινε κι' ο άρκισμένος θεός ύπέκυψε κι' άδύνησε το παιδί να του παραδώσθ το γιγάντιο άρμα του, το όδρο του Ηρακίου. Ο άξωνάς του ήταν χρυσός, ο ρυμός του έπίση, χρυσό κι' κύκλοι τόν τροχών, κι' άργυρές κι' άκτινές τους, ένά γύρω στα χάρουρα χρυσόλιθο κι' άια μάντια άναδίνανε φώς.

Κι' ένω ο Φαέθων παρατηρούσε κι' έθαύμαζε, η άκούστη Ηώς άνοίγει από την λαμπρή άνατολήν τις πορπύρες θύρας και τα μέγαρα τα μεγάλα ρόδα. Εύγανε τότε τ' άτέρια, το στρατεύμα των όποιων έδύναζεν ο Έσπερος που έφυγε τελευταίος από την τάξη του εύρανο. Κι' όταν ο Φαέθων είδε να κοκκινίζει ο κόσμος κι' η γη και τις άκρες των κεράτων της οαλήνης να σβύσουν, διάταξε τις νηγογές όρμες να ζεύσουν τ' άλογα. Έκείνες βγάλανε τ' άτια, τα χερσάμενα από άμβροσίαν και τα άπλάσαν με ήχηρά χαλινάρια. Ο Φαέθων άλείφει το πρόσωπο του παιδιού του με θείον φάρμακον, για ν' άντίστη τις φλόγες, του έβάλε στο κεφάλι άκτινές, του έδωσε συμβουλές κι' όδηγίες. Κι' έκείνος έφυγεν.

Άλλα, έτι φοβόταν ο πατέρας του, αυτό κι' έγινε. Τα άτίβασα άλογα, γιόσανε πώς δεν τα άδύνασε χέρι δυνατό, και καλύνοντες χωρίς όδυνη, κάψανε την βάρσά τους και τα χερσάνα, έξοσαν τις λίμνες και τα ποτάμια και έβρεσαν γωή. Η ή ή, άγωνιζόμνη, έζήτησε την έκάμβασι του Διός. Κι' έκείνη, για να μην ύποψώφουν όλα στον έλευθό της άκροπέλας του από όπου άπασκόντες την πορεία του εύπαντες, κι' από εκεί έβρόντης τόν κεραυνόν του έπάνω από φλογισμένο άρμα που σκούρσους την πυρκαϊάν. Τσανταχθίκανε τ' άλογα και πηδώντας πίσω

Άλλα, έτι φοβόταν ο πατέρας του, αυτό κι' έγινε. Τα άτίβασα άλογα, γιόσανε πώς δεν τα άδύνασε χέρι δυνατό, και καλύνοντες χωρίς όδυνη, κάψανε την βάρσά τους και τα χερσάνα, έξοσαν τις λίμνες και τα ποτάμια και έβρεσαν γωή. Η ή ή, άγωνιζόμνη, έζήτησε την έκάμβασι του Διός. Κι' έκείνη, για να μην ύποψώφουν όλα στον έλευθό της άκροπέλας του από όπου άπασκόντες την πορεία του εύπαντες, κι' από εκεί έβρόντης τόν κεραυνόν του έπάνω από φλογισμένο άρμα που σκούρσους την πυρκαϊάν. Τσανταχθίκανε τ' άλογα και πηδώντας πίσω

ρέτραν από τόν δυν, άρπασε χάμο το τόξον και έκρουόσαν έαπλωμένη έπάνω στην χλόη, όταν την είδαν ο Ζεύς.

— Αυτό το τυχερό, είπε, δεν θα το μάθθ η γυναίκα μου. Άλλά κι' άνιτό μάθθ άξίζουν οι χαυνάδες της. Άμέσως έπαιξε την πορφήν και το ντύσιμο της Άρτεμίδος, την έπλησίασε και της μελίσσε και την φίλουσε στην άρχη σάν να ήταν κι' αυτή κορίτσι. Έπειτα θώας άποκαλύφθηκε κι' η Κάλλιστο άντιστάθηκε στο άρμα που ν' άντιστάθθ μια γυναίκα. Άγανίσθηκε, άλλα ποιά κόρη ή ποιά θεός θα μπορούσε να ύπερτερήσθ τόν Δία; Και ο μόν Ζεύς, νικητής άνέβηκε στον αλδρα, έκείνη έγ γεμάτη μίσος πρός το άλσος και τα δένδρα που είδανε την άτιμία της, έφυγε χωρίς να πάρθ την φαρτάραν και το τόξον της.

Άλλά, σε λίγο φάνηκαν η Άρτεμης, η άδελφή της 'Ηλίου, με την άκολουθίαν της, έδχαριστήμενη για τη σφαγή τόν θρίων που είχε κάνει λίγο πριν. Η Κάλλιστο, όταν έπείσθηκε πώς δέν ήταν ο Ζεύς, έπλησίασε την θεά, ντροπιασμένη όμως και διατακτική. Οι τρέπς, και το κοκκινισμένο της δίμης της, κι' άν η Άρτεμης δέν ήταν περβάνος θα καταλάβαινε το έγκλημα από πολλά σημάδια.

Άναμνόνταν τώρα για ένάτη φορά τα κέρτα της Σελήνης, όταν η κυνηγός θεά, κατ'έβρημένη άπ' τις άδελφικές φλόγες έπληγν εις ένα δάσος, όπου έτρεχε καθαρό ρυάκι.

— Ώσπερ έτρεχε, είπε, και δέν είναι κανείς εδώ. Ες γυμνασόμενα μπόυσε στο όροσέρ νερό.

Η Κάλλιστο άκοκκινίσε και μόνον αυτή άργούσε να βγάλλη τα ρούχα της. Κι' έπειδή διάταξε, της τα έβγαλαν οι άλλες. Άλλά μαζί με το γυμνόν κορμί φάνηκε και το έγκλημα. Έκείνη έμεινε έμβρόντητη, η δε Άρτεμης άναμνόνταν.

— Φύγε από εδώ, της έφώναξε, και μη μολύνεις τις ίερές πηγές...

Η Κάλλιστο έφυγεν, άλλα η τιμωρία της δέν περιόρισθηκε ως εκεί. Η Ηώς είχε καταλάβει τι συνέβαινε από τόν πόλν πριν γεννηθθ από τόν εύχον έσωτα ο μικρός Άρείας. Απεπαίστηνέ τον τιμωρήσθ την έρωμένην του άντρός της και το παιδί της έπληγε και την έρθηκεν, με τόν σκούπον να της άφαιρήσθ την πορφήν έκείνην, με την όποιαν ένοήσθνε δέν άνδρα της. Την άρπασεν από τα μαλλιά και την έπέταξε χάμο, άλλα αθή σήκωσε, σάν ίκτιος, τη χερία της, ζήτωντας έλεος. Την ίδια στιγμή τα μόν μπράτσα της άρχισαν να ανεμίζονται με μαυρές τριχες, τα χέρια της να κυρτώνονται, να μεγαλώνουν, να καταλήγουν σε γαμψά νύχια και να έκτελούν τη δουλειά των ποδών, τα δε στόμα της που είχε άπαινάσει ο Ζεύς, ά μεταβάλλεται σε δόμορμον χάμοα. Και για να μη λυγίσουν οι παρακλήσεις της την ψυχήν της θεάς, της έπαρε την δύναμιν να μιλά κι' από τόν βροχυσισμένον μιλάριον άρχισε να βγαίνει φωνή όρηγία κι' άπειλητική και γεμάτη τρόμο. Μεταμορφώθηκε έτσι σ' άρκούδα. Της έμειναν όμως τ' άρκούκον της. Με διαρκείας στεναγμούς έδίωχνε τη λύπη της και σπινώχους τόν εύρανον και τις άκτινές της πρός τόν εύρανον άπ' τα άτέρια μάτια Ικίτευε τόν άχάριστον Δία.

Πόσες φορές, μη τολμώντας να μείνι μοναχή στα δάσος, τριγυρόσθ στο ίδιο το σπήτι και στα χερσάνα της! Πόσες φορές δέν διαχώρισε άπ' τα γαυγίσματα των σκυλιών! Άρκούδες άκούρη και λίκους, δέν άφροβήθηκαν, λησμονώντας πώς ήταν άρκούδα κι' αυτή!

Άλλά, να, μία μέρα συναντήθηκε με τόν γιό της, ένα άραιο κορίτσι. Ο Άρείας έφυγεν μόλις την είδε. Άλλά η μάννα έτρεξε ν' άγκαλιάσθκε με της μητέρας έτοιμά βέλος. Τόν έμπεδισεν στα στήθη το δούναμνος Ζεύς, ύστερα άρπασε και τους έκόλλησε στον εύρανον κάνοντες τους άτέρια τόν ένα στον άλλον κοντά.

Αυτό, έκαμε δυστυχισμένη από την έπιστήν της την Ηώς, που, σάν σκύβον, δέν ήμπορούσε να άναχθθ το όρι ο άνδρας της άνύφωσαν δε τόν εύρανον, την έδελειννέ παλακία του.

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Ο ΓΑΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΑΤΡΙΝΟΥΛΑΣ

ΕΝΑ ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ

— Μα δέν το βλέπετε; Δέν είμαι πια καθόλου καλά. Το νιώθω... Μέρες τώρα αισθάνομαι πως θα πεθάνω

— Σωπα, άγαπημένη μου, σέπα... Δέν θέλω να σ' άκούσω... Δέν πεθαίνει εκεί κανείς με το τίποτε!

Ο δραματικός αυτός διάλογος λαμβάνει χώρα μέσα στο δωμάτιο της Μαρίας, ένα μικρό δωμάτιο έπιπλαμένο με καλαίσθητα. Η Μαρία έαπλωμένη στο κρεβάτι της είναι σοβαρά άρρωστη. Δίπλα της σε μία καρέκλα κάθεται ο Άντρο, ο άγαμημένος της Άντρο, ο όποιος προσπαθώντας να κρύψη την βαθεία συγκίνηση που τον κατέχει, χαμογελά βεβιασμένα για να της δώσθ θάρρος.

— Κι' όσο σκέπτομαι ότι σήμερα είναι η ημέρα που είχαμε όρισει για να τελειώσωμε τους γάμους μας, ύστερα από άγάπη τριών έτών...

— Πάψε, άγάπη μου, την διέκοψεν ο Άντρο, τα λόγια σου αυτά με μικραίνουν. Γιατί λές άνοησίες σάν το πόλν; Σε δεκοπέντε μέρες το πόλν που θα γίνης καλά, θα παντρευτούμε.

— Άχ!... Δέν θα παντρευτούμε πια, ποτέ! Έσύ νά, όταν έγω τρέφω με κάποιαν άλλη... Με άπό μένα, που θα εινε καλύτερη τέρα στη θέσι σου. Μα ο δικός μας αυτό δέν θα γίνει.

Ο Άντρο κάνει μία προσπάθεια όμως του πιάνει το χέρι και έξασα:

— Δέν ήταν σωστό να γίνει. Έγώ μία άσχημη θεατρινούλα να πάρω όσόν τον ένδοξο συγγράφα. Εξ άλλου και οι δικοί σου δέν χόλνουν τον άδικο σου δέν χόλνουν δίκην... Έγώ όμως σ' αγαπούσα μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου καρδιάς και δέν έβλεπα τί γινόταν γύρω μου. Νόμιζα πως στον κόσμο δέν ύπρχε παρά μόνο η άγάπη μας. Τώρα όμως βλέπω

πως κι' εσύ ο ίδιος δέν τόν ήθελες τον γάμο αυτό...

Η Μαρία σταματούσε στο σημείο αυτό και έξασσε σε λυγμούς. Ο Άντρο πήρε τα χέρια της μέσα στα δικά του και σκούβοντας περισσότερο, είπε ψιθυριστά:

— Άγάπη μου, όποτε σου μιλήσες τελευταίως για γάμο. Έγώ δέν σου έλεγα τίποτα γιατί νόμιζα πως με το γάμο άκόβα τα ότερα μ' έόρτες μας, πως θα πάυαμε να θ' έρωτες σάν έλεύθερα πουλιά, πως θ' άναγκαζόμαστε να συμμορφώσομε με τους τύπους και τις άλλες άηδίες που έπιβάλλει η κοινωνική ζωή και η θέσις μου.

— Έχεις δίκην, είπε η Μαρία σκουπίζοντας τα δάκρυα της. Άς ζούσα κι' άς μ' παντρευόμαστε ποτέ. Θά ζούσαμε έτσι πάντα μαζί όπως και πρώτα. Έρχόσουν, έμενες μία δυό ώρες μαζί μου κι' έπειτα έφευγες... Πού πήγαινες, ποιές έβλεπες στα διάφορα κέντρα, όποτε έξω, και όποτε θα μάθω ποτέ. Τόν γάμο τόν ήθελα μόνο και μόνο γιατί μ' αυτόν θα βεβαιώνουμν ότι με αγαπάς...

— Άλλοι μόνον όμως! Θά μωδ στον τάφο με την πιο τρομερή άμφιβολία στην καρδιά... Δέν μ' αγαπάς... δέν μ' αγαπάς...

Και η φωνή Μαρίας έξασσε πάλι σε λυγμούς. Έκείνος με δάκρυα στα μάτια, περνά το χέρι του κάτω άπ' τόν λαιμό της και προσπαθεί πάλι να την καθησυχάσθ. Συγχρόνως όμως έκτάς άπ' τη συγκίνηση που του προκολούν τα λόγια της Μαρίας δείχνει και κάποια άναγνώση, σάν να περιμένει κάτι που δέν θα ήθελε να συμβή.

Η Μαρία συνεχίζει, άλλα έξασα, τλημένη άπ' την ταράχη γέρνει το κεφάλι της σάν μαζιλίκι και άποκοιμάται σιγά-σιγά.

Ο Άντρο τραβή προσεκτικά το χέρι του και άρχίζει να σκέπτεται. Αυστηρόμνη μικρούλα... Τι έξερεις τίποτα. Πόσο είμαι έννοχος. Ό, άν μπορούσα τώρα να έπαυόμν θώσω το έγκλημά μου! Μα είναι

πια άργά... Ο γιανός μου το έδωλως όρτως, μία-δυό μέρες, ίσως μερικές ώρες θα ζήσης ακόμα!

— Έπειτα, βγάλε διατακτικά άπ' τη τσέπη του ένα άρωματισμένο γράμμα και το διαβάζει:

«Άντρο μου, στις πέντε θα περάσω με τ' αυτοκίνητο να σε πάρω για να πάμε στις κούρρες. Σε φίλω, η μνηστή σου... Ιουλιέττα Φρονιάς».

Μηχανικά ο Άντρο έβγαλε το ρολόι του. Η ώρα ήταν πέντε παρά δέκα. Σε δέκα λεπτά θα περνούσαν άπ' το σπίτι του. Φυσικά δέν θα τον έβρισκαν εκεί και άσφαλώς θα θόμωναν. Αυτό όμως δέν τόν στενοχωρούσε καθόλου... Την στιγμή έκείνη μάλιστα έπιθυμούσε με όλη του τη καρδιά να μεταιωθ ό γάμος έκείνος. Ένας άλλος γάμος έπρεπε να γίνει, κι' αυτό το άφωσιωμένο, το τρυφερό πλάσμα που είχε μωριάσει του.

— Έπίσης το χέρι της Μαρίας που είχε μείνει έξω άπ' τα σκεπάσματα, το φίλησε και ψιθύρισε:

— Φωχί μου άγάπη σε λίγο θα χης σβόσει για πάντα!... Άγαπημένη μου μικρούλα!

— Έπειτα, βλέποντας ότι η Μαρία έξασκούσθ με κοιμάται, παίρνει το καπέλλο του και φεύγει.

Όταν ύστερα από μερικά λεπτά η Μαρία έπνιξ, κυτάζει γύρω της και δέν βλέπει κανένα. Μία θανάσιμη άγανία άπλώνεται τότε στα χαρακτηριστικά της. Έξαφνα το βλέμμα της πέρτει έπάνω στο γράμμα που ο Άντρο άφισε έπάνω στο τραπέζι, φεύγοντας βιαστικός. Με μία νευρική κίνησι του χεριού το παίρνει και το διαβάζει...

— Θεέ μου! φωνάζει τότε, ώστε είχα δίκην! Αυτή ήταν η αλήθεια! Έφυγε! Πίτσι να βρή έκείνη που θα γίνει γυναίκα του! Κι' έγω θα πεθάνω μόνη... μόνη!

Και η Μαρία ξανάκλεισε τα μάτια.

Σε λίγο όμως είδε κατάπληκτη την σάν υπαίτη στο δωμάτιο της συνουθευόμενος από έναν παπά, ένα συμβολαιογραφικό υπάλληλο και δυό μάρτυρες. Βλέποντας το θάμα αυτό, μία λάμψη άπλώνεται στο πρόσωπο της Μαρίας και άνοήγντας την άγκαλιά της, φωνάζει:

— Άγάπη μου!...

— Με πιστεύεις τώρα; την ρωτά

— Άγάπη μου!...

— Με πιστεύεις τώρα; την ρωτά

— Άγάπη μου!...

— Με πιστεύεις τώρα; την ρωτά

— Άγάπη μου!...

— Με πιστεύεις τώρα; την ρωτά

— Άγάπη μου!...

Ο ΑΘΩΟΣ ΕΝΟΧΟΣ

Η ΕΙΡΩΝΕΙΑ ΤΗΣ ΤΥΧΗΣ

Με μεγάλη ανυπομονησία περίμενε ο Τζοβάνι τον αδελφό του. Έπτά δολέκλους μίγες είχε περάσει σε κελί την όγρη και σκοτεινή φυλακή, περιμένοντας νάρθη ή μέρα να τον δικάσουν για ένα έγκλημα που δεν είχε διαπράξει. Είπε αδύνατον να περιγραφή το μαρτύριο του καθ' όλο το χρονικό αυτό διάστημα. Κι' εκείνο που τον πείραζε περισσότερο ήταν πως δεν κατηγορούσανε ότι σκοτώσε τον Τζοβάνι Φερράρι, τον πιο αγαπημένο του φίλο. Μά, πως ήταν δυνατόν αυτό; Και μόνο που το σκεπτόταν αισθανόταν τις τριχές της κεφαλής του να δονούνται από τη ροίχη.

Θα μπορούσε τουλάχιστον ν' αποδείξει, επί τέλους, στο δικαστήριο την αθωότητά του; Στην αρχική ανάκριση, δεν τον πίστεψαν όταν τους είπε ότι τα χρίματα τα βρήκε στο δρόμο. (Ευκολα βρίσκονται διακόσιες χιλιάδες λιρέτες στο δρόμο, τυλιγμένες μέσα σ' ένα κομμάτι χαρτί.) Κι' ο Μάρσιος, αφού βασολήθηκε πρώτα στη δειά δικαιοσύνη, ένοιωσε τώρα να χάνει σιγά-σιγά το βάρος του κι' ήταν σχεδόν βέβαιος από μνήος, για την καταδικαστική απόφαση.

Ο αδελφός του, υπάλληλος σε κάποιο έμπορικό, κατόρθωσε να πάρει ένα χαρτί δικηγόρου και μίαν άδεια από τη διεύθυνση των φυλακών για να επισκεφθεί ελεύθερα με τον υπόδικον. Έρχόταν κάθε μέρα σχεδόν και τον έβλεπε. Τού πήγαινε δι, είχε ανάγκη. Τού έδινε άδρος. Και όταν καταλάβε πως δεν υπήρχε πια καμία ελπίς να αθωωθεί ο αδελφός του, τού έλεπε, εκείνος πρώτος, πως ήταν ανάγκη να δραπέτευση με κάθε τρόπο. Η ιδέα αυτή ώριμισε σιγά-σιγά στο κεφάλι και των δύο νέων. Επινόησαν ένα σωρό σχέδια, και κανένα δεν βρόσκανε σίγουρο. Τέλος μια μέρα πήραν την τελική απόφαση. Ο Τζοβάνι θάβριζε τα ρούχα του αδελφού του, θα ξεγελούσε τον φύλακα, που θα τον νόμιζε για δικηγόρο και θα δραπέτευε, ενώ ο αδελφός του θα υποκρινόταν στο έλαμο τον ανάσπαστο. Ύστερα θάλεγε πως ο υπόδικος τού είχε επιτέψει, μ' ένα όργανο και ο υπόδικος γυμνάσει, μπόρεσε να περάσει ανενόχλητος.

Η ημέρα εκείνη ήταν κρίσιμη. Καί γι' αυτό ο Τζοβάνι ανυπομονούσε και ανησυχούσε όσο έβλεπε να περνάει η ώρα χωρίς να έρχεται ο αδελφός του.

Μά ήρθε. Χαϊρέθηκε με συγκρατημένη έγκρα- διότητα τον υπόδικον, που ζήτησε συγγνώμη έπειδή άργησε και δικαιολογήθηκε λέγοντας πως ήταν άπορολημένος με τη δική του υπόθεση. Ο φύλακας στέκταν στην άνοιχτη πόρτα και τους παρακολουθούσε.

Αν οι δυο αδελφοί του έρχιταν τότε μιά ματιά κι' έβλεπαν με τι τρόπο τους κούταξε, θα πάγωνε το αίμα στις φλέβες τους και ασφαλώς θα παραιτούτο του σχεδίου τους περί αποδρά- σεως. Μά τόσο ήταν ταραχή τους, που φοβόντου- σαν να κινάσαν τον φύλακα στα μάτια, γιατί είχαν την ιδέα πως θα του κινούσαν την όπο- ψία.

Είπαν δυο-τρία ασήμαντα λόγια κι' ύστερα ο ψευδοδικηγόρος παρακάλεσε, με προσποιητό χαμόγελο, τον φύλακα να τον αφήσει μόνο με τον πελάτη του.

Ο φύλακας συνεμορφώθη. Έκλεισε την πόρ- τα και κόλλησε άμεσως τ' αυτί του στην κλει- δαρόντρα προσπαθώντας ν' ακούσει τί έλεγαν μέσα.

Από καιρό τώρα είχε υποπτευθεί πως ο δι- κηγόρος αυτός είχε συνεννοηθεί με τον υπόδικον να τον βοηθήσει να δραπέτεψη. Δεν ήξερε το συγγενικό βαθμό των δύο νέων. Μια μέρα, ενώ περνούσε μπρός απ' την πόρτα της φυλακής άπρι 13 είδε μέσα από το μικρό στρογγυλό πα- ραθυράκι τους δυο άνδρες αγκαλιασμένους να κλαίει. Δεν ήξερε καλά ακριβώς τους και σκέ- διάζει τους και κατάλαβε ακριβώς τότε τα σχέδια τους. Δεν ήξερε της αποδράσεως. Μά τότε, γιατί δεν γενναίως δωροδοκεί η έλπίδα μίας ζήσης στο μέλλον άνετα και πλούσια...

—Έλα τώρα, γδύσου γρήγορα, είπε άεσφνα ο ψευδοδικηγόρος στον Τζοβάνι. Δεν έχουμε και- δωσμένο ύπνο με στο φύλακα.

Ο Τζοβάνι έτρεψε δολέκλους. Δεν μπορού- και ο αδελφός του άναγκάστηκε να τον βοηθή- σει.

Μά, καταδέχεται ο κύριος δικηγόρος και ρούχα του υποδικού; Άκούσαν έξαφνα μία φωνή

Γορίσαν και οι δυο πρὸς το μέρος της πόρ- τας και είδαν τον φύλακα να τους κινάει ει- ρωνικά και απειλητικά συγχρόνως.

— Κατάρη! έβρυχηθή ο Τζοβάνι. —Ός τότε έτρεμε απ' το φόβο του. Μόλις δ- μως είδε τα σχέδια του ν' αποτυγχάνουν, μόλις είδε πως δεν τού έμενε πια καμμία έλπίδα σω- τηρίας, έγινε σάν λιοντάρι. Ο φύλακας κατά- λαβε πως τα πράγματα ήταν άσχημα κι' έβγα- λε την εφολόγησή του. Τίποτα όμως δεν μπο- ρούσε να σταματήσει τον άπελπιμένο Τζοβάνι. —Ορμήσε καταπάνω του, αφρόζοντας, μουκρί- ζοντας και τόν άρπασε απ' το λαιμό. Τη στιγμή εκείνη ακούστηκαν στο διάδρομο μακρινά βή- ματα. Ο ψευδοδικηγόρος έβριζε μία τελευταία δακρυμένη ματιά στους δυο άνδρες, που είχαν συμπλακεί ήδη κι' ύστερα, παίρνοντας φόρα, πή- δισε απ' το πανύψηλο παράθυρο της φυλακής. Ο τρώος είχε δώσει φτερά στα πόδια του.

Τα βήματα τα είχε ακούσει κι' ο Τζοβάνι. Ο θόρυβος αυτός του δούωσε υπέρανθρωπος δύνα- μεις. Δάγκωσε με λύσσα το χέρι του φύλακος, τού πήρε την εφολόγησή και τού την κάρφωσε δυο φορές στην καρδιά.

Τα βήματα πλησιάζαν... Τράβηξε το πτώμα, τάρκωσε κάτω απ' το κρεβάτι κι' έπαισε πάνω λαχανιασμένος. Τ' αυτιά του βούιζανε.

Ο διευθυντής των φυλακών μπήκε μέσα με δυο στρατιώτες.

—Περύγοι! είπε. Τι νάγινε ο φύλακας και

δεν είχε στο διάδρομο... Άναγκη κύριε, εξα- κολουθήστε άποτεινόμενος στον Τζοβάνι, τα συγ- χαρητήρια μου. Πάσασε τον ένοχο. Η άθωο- τητά σας άπεδείχθη. Είσατε έλεύθεροι...

Ο Τζοβάνι τον εκούταξε ζαλισμένος. Τά μάτια του έλαμπαν για μία στιγμή. Κι' ύστερα: —Χά, χά, χά!... Έγώ άθώος; Κάνετε λά-θος!... Νά, τώρα σκότωσα τον φύλακα... Κι- τάζετε, να το πτώμα του κάτω απ' το κρεβ-βάτι... Έ, τώρα πια μπορείτε να με καταδικά- σετε... Είμαι ένοχος!... Χά, χά, χά, τί άστέιο!...

ΜΑΡΙΝΟ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Τ' άγίαθία

Ο Μίλων, όταν τυφλώθηκε, πανδρεύθηκε για τρίτη φορά. Η γυναίκα του ήταν άραιο- τάτη άλλα πολύ γκρινιάρη.

Μία μέρα ο λόρδος Βούκιναμ, για να την κολακεύσει, τού έλεπε πως η γυναίκα του ήταν σωστό τριαντάφυλλο. Ο ποιητής τότε τού άπλη- τισε μελαγχολικά:

—Δεν μπορείς να το ιδῶ αυτό το τριαντά- φυλλο, το νοιώθω όμως απ' τ' άγκάθια του!

Κριτική

Ο Μπερνάρ Σῶ παρευρήθη κάποτε σε μία κοσμική συγκέντρωση όπου κάποιος έπαιζε άξιο- δακρυτο βιολά.

—Πώς σας φαίνεται ο βιολιστής μας; ρωτά τον Μπερνάρ Σῶ ο οικοδέσποινα.

—Μου μοιάζει τον Παντεράσκου...

—Μά νομίζω ότι ο Παντεράσκου δεν είναι βιολιστής... κάνει έκπληκτη η οικοδέσποινα.

—Μά ούτε κι' αυτός είναι! άπαντά ο περί- φημος χιουμορίστας.

—Αν οι δυο αδελφοί του έρχιταν τότε μιά ματιά κι' έβλεπαν με τι τρόπο τους κούταξε, θα πάγωνε το αίμα στις φλέβες τους και ασφαλώς θα παραιτούτο του σχεδίου τους περί αποδρά- σεως. Μά τόσο ήταν ταραχή τους, που φοβόντου- σαν να κινάσαν τον φύλακα στα μάτια, γιατί είχαν την ιδέα πως θα του κινούσαν την όπο- ψία.

Είπαν δυο-τρία ασήμαντα λόγια κι' ύστερα ο ψευδοδικηγόρος παρακάλεσε, με προσποιητό χαμόγελο, τον φύλακα να τον αφήσει μόνο με τον πελάτη του.

Ο φύλακας συνεμορφώθη. Έκλεισε την πόρ- τα και κόλλησε άμεσως τ' αυτί του στην κλει- δαρόντρα προσπαθώντας ν' ακούσει τί έλεγαν μέσα.

Από καιρό τώρα είχε υποπτευθεί πως ο δι- κηγόρος αυτός είχε συνεννοηθεί με τον υπόδικον να τον βοηθήσει να δραπέτεψη. Δεν ήξερε το συγγενικό βαθμό των δύο νέων. Μια μέρα, ενώ περνούσε μπρός απ' την πόρτα της φυλακής άπρι 13 είδε μέσα από το μικρό στρογγυλό πα- ραθυράκι τους δυο άνδρες αγκαλιασμένους να κλαίει. Δεν ήξερε καλά ακριβώς τους και σκέ- διάζει τους και κατάλαβε ακριβώς τότε τα σχέδια τους. Δεν ήξερε της αποδράσεως. Μά τότε, γιατί δεν γενναίως δωροδοκεί η έλπίδα μίας ζήσης στο μέλλον άνετα και πλούσια...

—Έλα τώρα, γδύσου γρήγορα, είπε άεσφνα ο ψευδοδικηγόρος στον Τζοβάνι. Δεν έχουμε και- δωσμένο ύπνο με στο φύλακα.

Ο Τζοβάνι έτρεψε δολέκλους. Δεν μπορού- και ο αδελφός του άναγκάστηκε να τον βοηθή- σει.

Μά, καταδέχεται ο κύριος δικηγόρος και ρούχα του υποδικού; Άκούσαν έξαφνα μία φωνή

Γορίσαν και οι δυο πρὸς το μέρος της πόρ- τας και είδαν τον φύλακα να τους κινάει ει- ρωνικά και απειλητικά συγχρόνως.

—Κατάρη! έβρυχηθή ο Τζοβάνι. —Ός τότε έτρεμε απ' το φόβο του. Μόλις δ- μως είδε τα σχέδια του ν' αποτυγχάνουν, μόλις είδε πως δεν τού έμενε πια καμμία έλπίδα σω- τηρίας, έγινε σάν λιοντάρι. Ο φύλακας κατά- λαβε πως τα πράγματα ήταν άσχημα κι' έβγα- λε την εφολόγησή του. Τίποτα όμως δεν μπο- ρούσε να σταματήσει τον άπελπιμένο Τζοβάνι. —Ορμήσε καταπάνω του, αφρόζοντας, μουκρί- ζοντας και τόν άρπασε απ' το λαιμό. Τη στιγμή εκείνη ακούστηκαν στο διάδρομο μακρινά βή- ματα. Ο ψευδοδικηγόρος έβριζε μία τελευταία δακρυμένη ματιά στους δυο άνδρες, που είχαν συμπλακεί ήδη κι' ύστερα, παίρνοντας φόρα, πή- δισε απ' το πανύψηλο παράθυρο της φυλακής. Ο τρώος είχε δώσει φτερά στα πόδια του.

Τα βήματα πλησιάζαν... Τράβηξε το πτώμα, τάρκωσε κάτω απ' το κρεβάτι κι' έπαισε πάνω λαχανιασμένος. Τ' αυτιά του βούιζανε.

Ο διευθυντής των φυλακών μπήκε μέσα με δυο στρατιώτες.

—Περύγοι! είπε. Τι νάγινε ο φύλακας και

δεν είχε στο διάδρομο... Άναγκη κύριε, εξα- κολουθήστε άποτεινόμενος στον Τζοβάνι, τα συγ- χαρητήρια μου. Πάσασε τον ένοχο. Η άθωο- τητά σας άπεδείχθη. Είσατε έλεύθεροι...

Ο Τζοβάνι τον εκούταξε ζαλισμένος. Τά μάτια του έλαμπαν για μία στιγμή. Κι' ύστερα: —Χά, χά, χά!... Έγώ άθώος; Κάνετε λά-θος!... Νά, τώρα σκότωσα τον φύλακα... Κι- τάζετε, να το πτώμα του κάτω απ' το κρεβ-βάτι... Έ, τώρα πια μπορείτε να με καταδικά- σετε... Είμαι ένοχος!... Χά, χά, χά, τί άστέιο!...

ΜΑΡΙΝΟ

ΑΓΝΑ ΠΑΡΑΣΤΡΑΤΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

—Γιατί, δεσποίνις, έχετε αυτό το ύφος το μελαγχολικό, τις τελευταίες ημέρες; Ξέρετε, δεν σας πηγαίνει διόλου...

Έχαμλωσε τα μάτια της χωρίς να τού ά- παντήση κι' έσυνέχισε τη δαχτυλογράφηση του έγγραφου, που λίγες στιγμές πριν, της είχε δώ- σει ο ίδιος, ο προϊστάμενός της, να τού έτοι- μάση. Εκείνος έαναράτησε κάπως πειραγμένος:

—Δεν άπαντάτε; Δεν ακούσατε μήπως;

—Εμλήθατε; Έκαμε με ύφος ηρωτικό ή νεα, σάν πραγματικά να μην είχε ακούσει την έρώτη του προϊσταμένου της.

—Όστε είσατε τόσο άφηρημένη; έπεε εκείνος προσποιημένος ότι την έπίασε. Μελαγχολίες... άφηρημάδες... ύποπτα σημάδια...

—Όχι, άφηρημένη, κύριε προϊστάμενε. Ά- πορροφημένη στη δουλειά μου, άπληγήσε σοβαρά ή νέα.

—Όστε βλέπετε, λοιπόν ότι δεν έπασα έξω; Πήγε μου τί σας συμβαίνει. Ίσως μπόρεσα να σας βοηθήσω.

Έσηκώθηκε, την έπλησίασε και την έπιασε από το χέρι. Εκείνη έτράβηξε με εγύμνεση το χέρι της και μαζεύτηκε στο κάθισμά της, σάν νάθελε να αποφύγει από κάτι που τού έπρι- μενε από κάρη.

Εκείνος κάνοντας ότι δεν εκάταλαβε την κίνησή της αυτή, άπομακρόνηκε λίγα και έπα- νέλαβε σε τόσο γεμάτον καλωσύνη κι' εγύμνεση:

—Δεσποίνις, δεν θέλω να με βλέπετε σάν έναν προϊστάμενο, που δεν ενδιαφέρεται παρά για την καλή διεξαγωγή της ύπηρεσίας. Είμαι κι' έγώ ένας άνθρωπος με κορδιά, που θα θεω- ρούσα τόν έαυτό μου άτυχό αν μπόρουσα να σας εξυπηρετήσω σε κάτι. Περιμένο λοιπόν να μου πείτε τί σας συμβαίνει.

Η νέα, έλεγε γιατί συγκινήθηκε από τα λό- για του, είτε γιατί αισθανόταν την ανάγκη να εξωτερικεύσει τόν πόνο που έπλημμύριζε την ψυχή της κι' ακόμη ίσως έτσι, υπό το βάρος των συνθηκών, ήθελε να εκμεταλλευθεί την έπίδραση της ως γυναίκας που έξασκοδσε στόν άνδρα αυτόν, έλεγε με εαφνική άποφασιστικότητα:

—Ναι, είμαι λυπημένη πολύ, μάλλον πονε- μένη. Ο μοναδικός αδελφός μου έχω, ένας νέος εκκοσμού χρόνων, προσεβρήθη από φυματί-α. Τόν έχουμε ένα μήνα τώρα στην έκταξη. Μά για να σωθή χρειάζεται σανατόριο, χρειάζεται πολ- λά πράγματα... Οι πόροι του σπιτιού μου δεν

μας επιτρέπουν δυστυχώς να κάμωμε σχεδόν τίποτε. Πώς είναι δυνατόν λοιπόν να σωθή αυτό το παιδί; Βλέπετε λοιπόν πόσο δικαιολογημένη είναι ή μελαγχολία που με πλημμυρίζει;

—Όμμε λυπητή πολύ αυτό που μου έπατε. Νά είσατε βέβαιη ότι θα κάμω, ότι μπορώ για τόν αδελφό σας. Σήμερα κιόλας θα μιλήσω σ' έναν φίλο μου γιατρό, διευθυντή σανατορίου, για να μπόρεσώμε να τόν βάλωμε εκεί με έλάχιστα έ- ξοδα... ίσως και δωρεάν. Δε εισηγηθῶ επίσης στόν γενικό διευθυντή της έταιρείας, να έγκρινη μίαν αύξησι του μισθού σας...

—Σας ευχαριστώ... σας ευχαριστώ θερμά, έψιθύρισε ή νέα.

Βέβαια ή Χριστίνα ήταν ένα ήθικό κορίτσι κι' έξυπνο, που πολλές φορές εύρεθηκε στη θέα να υπερασπιθῇ τόν έαυτό της από τις πλάγιες ή και κατ' εθέβαιν έπιθέσεις των ανδρών. Ο μορφή και χαριτωμένη, μ' ένα καλοδέμενο σω- ματάκι, είχε με λίγα λόγια όλα εκείνα που χρειάζονται για να κινήσουν τόν πόθο σ' έναν άνδρα. Από τρεις μήνες που είχε διορισθεί στην έταιρεία αυτή, ο προϊστάμενός της, ένας άνδρας σαραντάρης, την πολιορκούσε με σύστημα και ύπομονη, χωρίς να χάνει τίς έλλειδες του. Πάν- τοτε έπεριμενε πως θάρρη ή κατάλληλη έκείνη στιγμή, που συνήθως έρχεται σε τέτοιες περι-πτώσεις. Και ήρθε... Η Χριστίνα ήξερε να φυ- λαχθή, μά και τα είκοσι της χρόνια, δεν την είχαν κάμει ν' αποκτήση την πείρα που να της επιτρέψη να κάμη την τόσο άπλη ή σκέψη, ότι ήταν σ' έναν άνδρα κυριαρχήσει το κήνος, ο άνθρωπικός έδρες παραμελίζονται. Και πι- στεψε ή καυμενούλα ότι το ψυχικό της δράμα, δεν μπόρουσε παρά να συνεχιστεί την καρδιά τού άνδρα που αυτό και να του ενένευσσε τόν σεβασμό. Έτσι, έοκέρθησε τις δύο πρώτες μέ-ρες κι' άρχισε να τυλίγεται στο δικτύω του. Έ- πειτα... έπειτα άρχισε να λυγίζει και να γίνε-ται ελαστικότερη, στις αντίληψεις της. Έπρεπε να σώση άποδοθήσε τον άγαμημένο και μονά- κριβο άδελφό της... Έβλεπε ότι οι άποχωρήσεις ήσαν άναποφευκτές... Και τις άποχωρήσεις α- δέ τις έκανε. Έτσι ο αδελφός της θα σωζόταν. Είχε τώρα όλα τα μέσα για να γίνη καλά. Ο διευθυντής τού σανατορίου την καθούργαζε ότι δεν υπήρχε άμεσος κίνδυνος. Ο οργανισμός ά- ντιδρούσε...

Δεν πέρασε πολλές καιρός από τότε... Μόλις τρεις μήνες... Γονατιστό μπροστά σ' έναν νεο- σκομμένο τάφο ή Χριστίνα, σκυρπώντας λίγα λευκά τριαντάφυλλα, λευκά σάν τη ψυχούλα της, έράντιζε με τα δακρύα της το χώμα που έοκείπαζε έκείνον για τόν όποιον είχε θυσίασει την άγνη παρθενικότητα του κορμιού της. Και σάν να μπόρουσε να την ακούσει, έψιθύρισε:

—Συγχωρήσε με, άδελφούλη μου... Σου όρ- κίζομαι πως την ψυχή μου ή με την διατηρήσω πάντα άγνή...

ΜΕΛΗ ΔΕΠΟΛΛΑ

Το διπλό σφάλμα ενός πατέρα

Μαρτύριο πέθου

Σ τις αρχές, ένοιωσε μίαν άλλο- κτην εύχρηστη να κυττά- ζη την Δόμνα.

Η ψηλή, εύρωστη, γεροδε- μένη αυτή κοπέλα, με το άρατο λυγρό κορμί και το άπαλχρωμο δέμα, τού άρεσε.

Ύστερα, άρχισε να την παρακο- λουθῇ κρυφά, πίσω από τις πόρτες, κρυφά πίσω από τις κουρτίνες τού παραθύρου του, που έβλεπε στην αλή, όπου ή Δόμνα έβγαине συχνά κι' έκαμε τόν νοικοκυριο.

Και τέλος, ξεβάρυνε, μ' άντε- χοντας περισσότερο στόν πειρασμό κι' άρχισε να της πετά τρυφερά γλυκόλογα, να πρακλή ή κάποιες τυχαίες δῖθεν έσπαρες, να της κλέ- βη δῖθεν σ' άστεία ένα χάρδι, ένα σπείμο...

Όμως, όταν τις νύχτες έπεφε μόνος στο κρεβάτι να κοιμηθῇ τά- βαζε με τόν έαυτό του.

Είμαι ένας ήλιθιος! μονολο- γούσε. Μά χάνω έτσι την άξιοπρέ- πεια μου για ένα βρωμοδουλικό...

Στριφογύριζε μέσα στο πυρακτώ- μένο κρεβάτι του, σάν κολασμέ- νος. Και, άργά πολύ, τόν έπαιρνε ο ύπνος, όταν ή κούρσια έμουδία-ζε την ταραγμένη σκέψη του και τόν άπληλασσε από το μαρτύριο τού πέθου...

—Τί κάνω, τί κάνω, Θεέ μου! ψιθύριζε άδρες-άδρες καθώς συνε- ρχόταν ο Άλέκος.

Μά ήταν άργά πιά. Τώρα, ήταν ή Δόμνα εκείνη που δεν τόν άφινε. Πού δεν έεκολούσε από κοντά του.

Τώρα ήταν ο Άλέκος που δεν ή- θελε να πάη τα βράδια με τούς γονείς τού στόν κινηματογράφο και τού θέατρο. Και τούς άφινε να πάνε μόνους...

Ένώ αυτός και ή Δόμνα... Και ένα βράδυ που ο πειρασμός έφθασε στο κατακόρυφο ή ταπεινή ύπηρετιούλα έχάριζε την υπερά- τη εύτυχία στόν Άλέκο...

Τραγική άφύπνισις

Ε γινώριζαν κι' οι δυο ότι το έ- ρωτικό άμάρτημά τους θα είχε συνέπειες. Και σ'αυτάρς μάλιστα. Όστόσο, μέσα σ'ή μέθη της εύδοκίας τους δεν σκέ- φτονταν παρά πως ν' άπολαύσουν περισσότερο της χορής τού τούς προσέφερε ο άνεμπόδιτος έρωτάς των.

—Δεν θα τού πῆς σε κανένα, Δό- μνα, έτσι; Άλλοιώς καταστρεφ-όμαστε κι' οι δυο, της έλεγε κάπου- κάπου.

—Πῶς θα τολμήσω, Άλέκο;...

—Όταν έρθη ο καιρός θα σε πῶ

Αυταρχικός πατέρας

Δέν ήταν όμως καπρίτσιο... Για- τί, ο Άλέκος κατήντησε να κλείνεται μαζί με τόν πατέ- ρα του από τις 6 το βράδυ στο σπίτι. Οι φίλοι του, μόνο στο σπίτι είχαν το δικαίωμα νάρθουν. Έπει, άπαρορευόταν να βγῇ μαζί τούς ο Άλέκος. Και στόν κινηματογράφο και τού θέατρο πήγαινε «συννοδία» τών γονιών του.

Μία μέρα τολμήσε να διαμαρτυ- ρηθῇ:

—Πατέρα, γιατί δεν μ' άφινεις λίγο έλεύθερο; τα βράδια με τούς φίλους μου; Περνοβν τόσο άραιοι άστοί...

Ο πατρικός καταπέλτης έπαισε βαρὺς επάνω στόν άπαναστάτη γυιό.

—Ξέρω τί κάνω έγώ! Και δεν δέχομαι άποδείξεις. Χίλιος δυο κιν- δυνoi άπειλούν έναν νέο της ήλι- κίας σου στήν σημερινή κοινωνία. Και σὺ, δεν είσαι ακόμη τόσο όρι- μος για τούς ξεχωριστά και νά τούς άποφύγης...

—Έχω γίνει ένας μισάνθρωπος,

πατέρα, από την κλεισούρα. —Νομίζεις... —Υποφέρω... —Μετανοήστες! —Με άδικείς, πατέρα. —Είσαι ένας φαντασιόπληκτος. —Μά... —Σιωπή!

Ξεσπασμα πέθου

Σ το μεταξύ ή Δόμνα φούντωνε μέσα με την ημέρα σάν όρι- μο φρούτο, που περιμένει το χέρι που θα τó δρέψη.

Και μαζί μ' αυτήν κι' όλοι οι ά- νικανοποίητοι καυμοί τού Άλέκου. Μία ήδονιστική άφύπνισις αίσθη- σουν τού προκαλούσε κάθε αντί- κρουμα της «σφιγμένης» αυτής κο- πέλας, που φυλακισμένη κι' αυτή μέσα στο βασίλειο των χαλκικών μαγειρικών σκευών που άπτελου- σαν όλο τόν όρίζοντά της, δεν άρ- χισε ν' αντίληφθῇ ότι μία άνέλπι- στη εύδοκία της προσφερόταν μέσα στή φυλακή της από τόν «μι- κρό κύριο» τού σπιτιού. Η μικρή κουζίνα της πολυκατοικίας — που μία στανική σύμπτωση την έφερε κοντά στο δωμάτιο τού Άλέκου — δεν άργησε να μεταβληθῇ σε λί- κνον της Άφροδίτης...

—Τί κάνω, τί κάνω, Θεέ μου! ψιθύριζε άδρες-άδρες καθώς συνε- ρχόταν ο Άλέκος.

Μά ήταν άργά πιά. Τώρα, ήταν ή Δόμνα εκείνη που δεν τόν άφινε. Πού δεν έεκολούσε από κοντά του.

Τώρα ήταν ο Άλέκος που δεν ή- θελε να πάη τα βράδια με τούς γονείς τού στόν κινηματογράφο και τού θέατρο. Και τούς άφινε να πάνε μόνους...

Ένώ αυτός και ή Δόμνα... Και ένα βράδυ που ο πειρασμός έφθασε στο κατακόρυφο ή ταπεινή ύπηρετιούλα έχάριζε την υπερά- τη εύτυχία στόν Άλέκο...

Τραγική άφύπνισις

Ε γινώριζαν κι' οι δυο ότι το έ- ρωτικό άμάρτημά τους θα είχε συνέπειες. Και σ'αυτάρς μάλιστα. Όστόσο, μέσα σ'ή μέθη της εύδοκίας τους δεν σκέ- φτονταν παρά πως ν' άπολαύσουν περισσότερο της χορής τού τούς προσέφερε ο άνεμπόδιτος έρωτάς των.

—Δεν θα τού πῆς σε κανένα, Δό- μνα, έτσι; Άλλοιώς καταστρεφ-όμαστε κι' οι δυο, της έλεγε κάπου- κάπου.

—Πῶς θα τολμήσω, Άλέκο;...

—Όταν έρθη ο καιρός θα σε πῶ

σ' ένα γυναικόλογο να σταματήση την έγκυμοσύνη...

Στά τελευταία αυτά λόγια ή Δό- μνα σκυρπώπαζε. Ήταν γυναίκα. Και καμμία γυναίκα δεν θέλει ν' άποφύγη την μητρότητα, να σκο- τώση το παιδί της...

—Ναι... ναι! τόν διεβεβαίωσε με πληγωμένη καρδιά.

Και ο καιρός περνούσε. Όσόντου ήρθε ή μέρα που έπρεπε να σπεύ- σουν στόν γιατρό για την έπέμ- βαση.

Αυτήν την ημέρα άκριβώς ή Δό- μνα άλλαξε γνώμη. Άρνήθηκε ν' άκολουθήσει τόν Άλέκο...

—Όχι! τούπε. Τό θέλω το παιδί μου... Τό έλω...

Και άμέσως άναρρήγισε. Μία σκο- τοδίλην τόν κατέλαβε.

—Θά μάς σκοτώση και τούς δυο πατέρας! τήν φοβέρισε.

Για πρώτη φορά άναλογίσθηκε στα σοβαρά τις συνέπειες τού ά- συλλόγιστου πάθους του. Μεμόρταν τόν έαυτό του, άντιλαμβανόταν όλο τόν άποτροπισμό της πράξέως του.

Μά ή Δόμνα ήταν άνένδοτη. Με- ταμορφωμένη δλότελα, υπεραμυνό- ταν τού παιδιού και της τιμής της.

Ένας βίαιος καυγας άναψε με- ταξύ των ο Άλέκος έντρομος για τις συνέπειες έπαισε στα πόδια της.

—Μή! Μήν τó κάνεισ αυτό, Δό- μνα.

Μά ή Δόμνα, άνένδοτη, είχε πά- ρει ήδη την άπόφασι της. Πονηρή χωριστοπούλα, ήξερε πως αυτό, ά- νήλικη, δεν έφερε καμμιάν εύθύνη για τó παρυστάτημα. Τήν προστά- τευε ο νόμος κι' αν ήθελε μπορού- σε ν' άπατήση να την παντρευθῇ ο Άλέκος.

Αυτά και έκαμε.

Άδίσταχτα, παρουσιάσθηκε στόν άσπρη κ. Ζορμπά και τού τάπε δλα...

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΟΥΜΠΙΑΣ

Β (συνέχεια)

Βάψιμο παραθύρων, κ.τ.λ. Συχνά, παρουσιάζεται στο σπίτι η ανάγκη να βάψετε κάτι μόνοι, ένα παράθυρο, μία πόρτα, ένα περβάσι, κλπ. Για να επιτύχετε το βάψιμο σας αυτό πρέπει να έχετε υπόψη σας τα εξής στοιχεία: 1) Η λαδομπογιά γ' ανακατεύεται καλά έτσι ώστε να γίνει ομοιογενής. Κατόπιν, μ' ένα πινέλο παχύ και πλατύ αρχίζετε το βάψιμο κ α α κ ο ρ ε υ φ ω σ, δηλαδή από πάνω προς τα κάτω και από κάτω προς τα άνω. 2) Πρέπει, συνεπώς, το πινέλο από την μογιά και το περπάτε π ο λ ύ έ λ α φ ο ρ ά πλέον εξισορρογώντας, έπανάω στην βομμένη επιφάνεια από δεξιά προς τ' αριστερά και αντίστροφα, ώστε να στρώσει καλά το χρώμα.

Προτού περάσετε το δεύτερο και τρίτο «χέρι» πρέπει να περιμένετε να στεγνώσει το πρώτο χέρι ή προηγουμένη βαφή.

Βρογχίτις: Είναι η αρρώστια εκείνη που προέρχεται είτε από την κρυολογητικότητα είτε από την λοίμωξη του αναπνευστικού, ιδίως δε από τον ιό της γρίπης, του ιού της ερυθράς, της ιλαράς, κλπ. Από βρογχίτιδα προβάλλονται ιδίως οι ηλικιωμένοι και τα παιδιά, γενικώς δε οι εξασθενημένοι οργανισμοί.

Η βρογχίτις έχει ως συμπτώματα πόνο στον λαιμό και στο άνω μέρος του στήθους, βήχα με βλεννώδη πτύελα, έλαφρο πυρετό και συχνά δύσπνοια. Θεραπευτικά μέσα είναι κατάλληλοι σε θερμό κρεβάτι, με θερμή ατμόσφαιρα, πλούσια επιδόρωση με ζεστά ποτά και ιδίως γάλα, χορηγία αποχρεμπτικών, έλλοις δε εσπασμός τερεβινθέλαιου ή έλαιου εὐκαλύπτου.

Η χρόνια βρογχίτις προέρχεται κυρίως από παραμεληθείσαν βρογχίτιδα. Οι πάσχοντες πρέπει να μένουν τὸν χειμῶνα σε θερμὰ κλίματα και σε παράλιον εξοχήν το θέρος.

Βρογχοκήλη: Είναι η πάθηση εκείνη κατά την οποία προήχεται το έμπεδο μέρος του τραχήλου. Είναι ασθένεια χρόνια, διαρκώς προοδευούσα, ανώδυνη αλλά δυσάρεστη. Τα αίτια της προέρχονται κυρίως από έλλειψη ιωδίου στον οργανισμό. Σε μερικές περιπτώσεις χωρίς είναι ενδομυϊκή. Συχνά είναι και κληρονομική.

Κυριότερον φάρμακον είναι το Ιώδιον. Όταν η βρογχοκήλη προοδεύει επικίνδυνως επιβάλλεται άφαιρέσις της με χειρουργικήν.

Βρομψή: Το άερον της βρομψής είναι ακατάλληλον συνθήκην, γίνεται ένα είδος νοστιμιάς «πληγούριον», γνωστό στο έμποριον ως «κουάκερ-ντς», που αποτελεί τροφή θρεπτικώτατη, τονωτική και εξαιρετικά εύπεπτη.

Το «κουάκερ-ντς» τρώγεται βρασμένο με γάλα, νερό ή ζυμωό και συνιστάται ιδιαίτερος γιά τα παιδιά, τους αναρρωμένους και τους στομαχικούς.

Βρόμιον: Είναι το γνωστό δυσώδες και πτηνικόν έκεινο υγρόν που χρησιμοποιείται σιγήτως γιά την εμφάνισιν φωτογραφιών και στην λατομική.

Επίδοχα δηλητηριώδες έπι το άνοισμόν, μία δε σταγόνα αυτού αρκεί γιά να προκαλέσῃ πληγὴν στο δέρμα. Χρησιμοποιείται ως απολυμαντικόν, έσπερικός δε δίδεται μόνον κατόπιν συνταγῆς του Ιατροῦ ως καταπραυντικόν των νευρῶν και ύπνωτικόν, εναντίον των σπασμῶν, του άσματος, κλπ.

Βύνη: Έτσι ονομάζουν το κρύσταλ που χρησιμοποιείται στην παρασκευή της μύρας. Για να γίνει το κρύσταλλο βύνη, βράζεται προηγουμένως και ύστερα από μερικές ημέρας από βγάλει βλαστού, ζυγαίνεται σε ειδικά μηχανήματα με θερμοκρασία 20-50 βαθμούς.

Το κρύσταλλο αυτό έχει ύποστη χημικήν άλλοισιν, τὸ δε άμυλό τους μεταβλήθηκε σε σάκχαρον.

Ένα από τα συστατικά της βύνης είναι η «μαλτίνη», από την οποία παρασκευάζεται ένα σιρόπι εξαιρετικά τονωτικό, γιά όλους τους ασθενικούς οργανισμούς.

Βύσσινον: Τα καταλλήλιστα γιά γλυκό είναι τα λεγόμενα μαύρα βύσσινον, γιατί έχουν σκληρή σάρκα και δεν λιώνουν κατά το ψήσιμο, προσδίδουν δε ένα όμοιο βορβοειδές χρώμα στο γλυκό. Τα κερσοβύσσινον δεν είναι κατάλληλα. Το βύσσινον γλυκό είναι πολύ στομαχικό και ιδιαίτερος εύγευστο.

Ανακατεύοντας βύσσινον γλυκό με κονιάκ και εκθέτωντας το μίγμα αυτό στον ήλιο μέσα σ' ένα μπουκάλι, έχετε ένα ευγευστότατο ποτόν όμοιο με το γνωστό τσέρου του έμποριου.

Γ

Γάγγραινα: Είναι η πάθηση εκείνη κατά την οποία νεκρώνονται οι ιστοί όμοιων μέρους του σώματος. Συνηθώς παρατηρείται στην εξωτερική επιφάνεια του σώματος, προέρχεται δε από σφοδρά ψύξη και στα άκρα, όπως στα δάχτυλα, στα αυτιά, στη μύτη, λόγω άκοσμής της κυκλοφορίας του αίματος, είτε από θλάσιν, είτε από βαθεία έγκαυμα.

Παρατηρείται επίσης και στο στόμα ατόμων που πάσχουν από σκακάρωδη διαήτην. Η γάγγραινα είναι δύο ειδών: ξηρά και υγρή. Και στις δύο περιπτώσεις η άναίσθησις του πάσχοντος μέρους είναι άπόλυτος.

Γιά την θεραπεία της πρέπει να έμπειστευθή μόνον ος γιατρός.

Γαγγράνη (από μακράν κατάκλιση): Παρατηρείται στους άσθενείς που μένουν επί πολύ διάστημα κατάκλιτοι. Για να άποφυχθή συνιστάται να μην έδω άσθενής επί πολύ άκίνητος σε μία θέση. Έάν οι μετακινήσεις δεν έπιτελούνται, τότε επιβάλλεται να τοποθετηθί κάτω από το σώμα άεροπληγή (κυλινδρός). Τα σεντόνια πρέπει να είναι πάντοτε καλά τεταμένα και χωρίς πτυχές καθως και τ' άσπρόρουχα.

Απαρτήτως είναι η άπόλυτος σωματική καθαριότης και τακτική έντονη με οινόπνευμα. Μετά την έντριβήν, πονδράσιμα με τάλκ.

Γάλα: Το γάλα είναι η θρεπτικώτατη τροφή για τον άνθρωπον. Το γάλα των σπουδαιότερων θηλαστικῶν αποτελείται από ύδωρ, λίπος καζεΐνη, λευκόμα, γαλακτοπρωτεΐνη, γαλακτοπρωτεΐνη και άλατα. Κατά συνέπειαν περιέχει όλες τις άπαιτούμενες θρεπτικές ουσίες.

Ένα λίτρον γάλακτος λισιδυναμει με 150 δράμια κρέατος ή 8 αυγά. Όσοτος, ο άνθρωπος οργανισμός δεν μπορεί να τραφή αποκλειστικά επί μακρόν διάστημα μόνον με γάλα.

Όλα τα παρασκευάσματα του γάλακτος όπως το καϊμάκι, ζυνόγαλα, άνδγαλα, γιούρτι, κρέμα, τυρί, σφέσκο βούτυρο, είναι τροφές θρεπτικώτατες και εξαιρετικά εύπεπτες.

Το καλό και άγνο γάλα έχει εύάρεστη όσμη, είναι υπόγλυκο και έχει κινερινόχρωμο χρώμα. Άλλως, είναι νοσηρόν, ένισομόν ή άποσυνθετιμόν.

Γαλακτοσ νόσος: Η νόσος του γάλακτος μπορεί να εξακριβωθή έάν μόν το γάλα είναι άγνό, τότε θα κολήσῃ πλέγματος. Όταν την άναστροφή, άν ή άπείρουν μίγμα. Αν είναι νοσηρόν, σ' αυτή και οι σπασμοί του στήθα από την βέλγαν και θα πέφτῃ το γάλα στο δοχείο.

Την καλή έποχή, οι γαλατάδες ένάθεναν το γάλα, προσθέτοντας μέσα νερό και άλειψι γιά να έχῃ παχυνούσῃν εμφάνισιν.

Γιά ν' ανακαλυφθῇ αυτή την νόσος, παίρνετε λίγο γάλα και οίχνετε μίγμασ ένα χρώμα μελά λωδιον. Αν ύπάρχῃ άλευρόν το υγρόν θα πάρῃ γάλακτος διατήρησις: Για να διατηρηθῇ το γάλα πρέπει να μὴν το σκεπάζετε παρά μόνον με γάλα ή τοῦλι, να το τοποθετήτε σε μέγος δροσερό και όχι κοντά σε τέρμα που έχουν βορεία όσμη. Τα καταλλήλότερα δοχεία είναι τὰ πηλίνα, τὰ γυάλινα και από πορσελάνη.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Σήμερα το πρωί ξυπάρω πάλι τις τσέπες μου και το πορτοφόλι μου και τα βρήκα άδεια. Δεν είχα ύπ' όψει μου καμιά πρόχειρη πηγή γιά να τά πάω να γεμίσουν. Δεν έμινε παρά ή άύσις του ξεπουλήματος. Στην έποχή αυτή όπου ο καθένας σκέπτεται ν' απαλλαγί από όλα τα περιττά αντικείμενα άξίας που έχει και άπ' όλα τα χρήσιμα που τά νομίζει περιττά, γιά να τά φέρη βόλτα δε, είναι ντροπήν να παίρνῃ και νά τά κουβαλή στα γραφεία των έκποιήσεων. Ο πολιτικός μας έχάρισε ένα σωρό θυορρα πράγματα που άνακαλύψαμε την άξία τους μονάχα όταν πρόκειται να τά ξεπουλήσουμε. Είχα κι' έγώ ένα ραδιόφωνο, και το έξκανα Είχα ένα στυλογράφο και τόν έβωσα. Είχα τρία ταμπλό κάπας ύποφερτα και τάνεκα φίλα. Είχα και μιμπελό που βάραιναν την βιβλιοθήκη μου και την εξαόφρσσα άπ' αυτά τά περιττά βάρη. Είχα ένα σμόκιν, ένα δαχτυλίδι, μία μεταξωτή κουρτίνα, ένα σερβίτιο του τσαγιού, ένα χαλί και άπλοποίησα τό σπiti μου με την έκποίηση τους. Άκόμα έπούλησα δυο κοστούμια ρούχα, τρία ζευγάρια παπούτσι, ένα καπέλλο. Σκέφτηκα, λοιπόν, σήμερα το πρωί, πού είχα μεγάλη ανάγκη από λεφτά:

— Τι άλλο μου μένει να πουλήσω; Έκανα μία προσεκτική άπογραφή στα ύπάρχοντά μου και με άπέλεισα διαπίστωση πως δεν μπορούσα να πουλήσω τίποτα χωρίς καταστροφή κίνδυνου της άξιοπρεπείας μου... Σε μία στιγμή όμως τά μάτια μου πέφτον στα κουμπιά των μανικετιών μου.

— Αι Ναί... Έχω αυτά τά κουμπιά...

Είπε δυο χροσά κουμπιά μανικετιών, που πρέπει να ζυγίζουν από ένα όρμι το καθένα, το λιγώτερο. Μά δεν θέθελα, γιά όλο το χροσά του κόσμου, να τά δδνηήσω στο ζευγαριό του έκποιητού. Αυτά τά χρυσά κουμπιά είναι μία δόξα κληροί ιστορία. Είναι ή ιστορία μου με την Τζούλια, ή μόνη άνηθική και συντηνική ιστορία της ζωής μου... Η Τζούλια, αυτή μου τ' άχε χαρήσει. Αυτή ή χλωμή, άδύνατη και γλυκειά κοπέλλα, που μ' άγάπησε άληθινά— αυτό μπορώ να τό όρκιστώ. Δεν είχα κανένα παράπονο πτε μαζί της. Μ' άγάπησε ήρεμα, βαθεία κι' άφωσιαιμένα. Μ' έκανε να νοιώσω στη ζωή μου τις σπάνιες έκνικες στιγμές που αίσθεται κανείς πως είναι άνθρωπος... Μή ρωτάτε γιατί χωρίσαμε. Πες τε πως φταίω έγώ, γιατί έγώ φταίω. Όμως αυτά τά δυο χρυσά κουμπιά που μόυχε κάνει δώρο στην έορτή μου, έδώ και τέσσερα χρόνια, ήταν κάτι που μ' έδενε με την άνάμνησίν της... Τάβρεπα κάθε μέρα, τάπινα στο χέρι μου κάθε μέρα και κάθε μέρα έρχόταν στην ψυχή μου ή συγκίνησις που μοσφέρνη ή άνάμνησις αυτής της κοπέλλας. Κι' αυτά τά χρυσά κουμπιά, ήταν ή γεννοδόση άπάντησις σ' ένα δαχτυλίδι που της είχα δώσει έγώ, στο γενέθλιά της. Νόμιζε κανείς πως βιάστηκε να μου άνταποδώσῃ το δώρο μου, ζοδεύοντας τις μικρές της οικονομίες, γιά να μὴν έχῃ υποχρέωσι άπέναντί μου...

Φτωχή Τζούλια... Πόσος καιρός που χέχεις χαθή πιά... Δεν σ' έχω ίδῃ ούτε στο δρόμο, όπως άλλοτε. Τά χρυσά κουμπιά που μωδωσες όμως βρίσκονται έδώ μπροστά μου... Μά δες μπορώ να σου εγγυηθῃ ότι θά βρσσκωνται γιά πολύ άκόμα. Τά παίρνω στη φοχτή μου και κάνω σάν να τά ζυγίζω πρόχειρα... Ω!

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

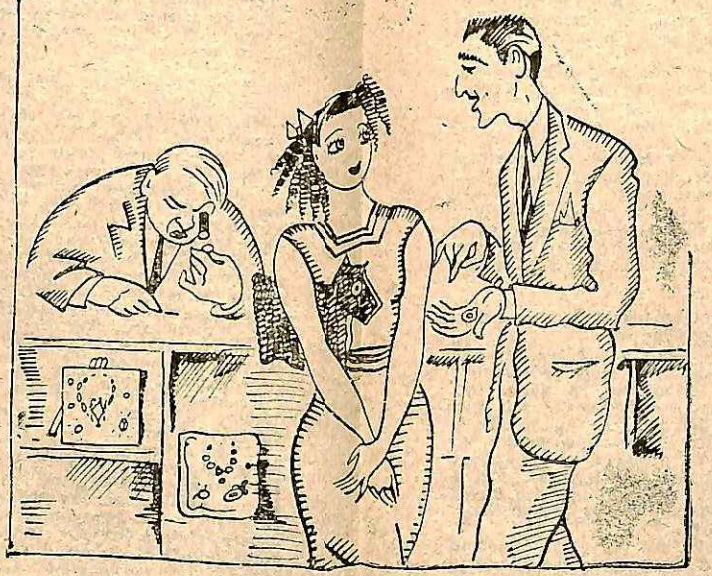
ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΤΑ ΧΡΥΣΑ ΚΟΥΜΠΙΑ

Μά βέβαια και θά ζυγίζουν δυο δράμια, ίσως και περισσότερα. Νοιώθω φρίκη σ' αυτή την πράξη. Τ' άφήνω στο τραπέζι... Ένα σωρό σκέψεις έρχονται στο μυαλό μου. Κάνω νά πάω ένα ταξάρο, ν' άνάρω. Το πακέττο μου είναι άδειο... Όχι. Δεν θέλω να τά πουλήσω, Τζούλια. Δεν θέλω... Μά συχώρεσέ με, παλῆ μου άγάπη. Θέλω, μά δεν μπορώ. Δεν έχω τίποτ' άλλο να πουλήσω πιά. Και πρέπει να φάω Τζούλια, πρέπει να πάω ταξάρο, να πληρώσω τό νοίκι μου... Πρό πάντως δα φάω... Φτωχή μου Τζούλια, ξέρω την καρδιά σου, ξέρω την ψυχή σου και ξέρω πως θά με συγχωρήσουν... Θά τά πουλήσω, γιατί δεν γίνεται άλλιως. Όμως δεν θά τό μάθης Κι' άν καμιά φορά τόχη να σε έδώ στο δρόμο,

θά τραβήξω τά μανίκια του σακακιού μου προς τά κάτω, ώστε να μη φανούν τά δυο σιδερένια κουμπιά που θ' αντικαταστήσουν τά δικά σου. Έρχονται φορές που ή άνάγκη μάς κάνει να πουλάμε, ότι έχουμε πιά άκριβο και πιά πολύτιμο. Καμιά φορά και την ψυχή μας την ίδια...

Και παίρνω την άπόφασι. Βάζω τά κουμπιά σ' ένα χαρτάκι και τραβώ γιά ένα γραφείο όπου μία έπιγραφή που λέει: «Αγοράζονται κοσμήματα» τραβάει τόν χροσά του κόσμου σάν μαγνήτης. Έκει μέσα όλες οι τρυφερές άναμνήσεις που ήσαν της μορφής χροσού, άλλάχως ήρεμής και γίνονται χαρτονομίσματα. Κι' έπειτα χάνονται, οθόνουν... Μένω άκόμα γιά μία στιγμή διστακτικός. Μά πρέπει να φάω. Δεν έχω δέκαρά στην τσέπη. Κι' άν δεν

Πώς να διαλέγετε τον μέλλοντα σύζυγό σας

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΕΠΓΑΛΟΓΟΣ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΟΥ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝΤΟΣ

Υπό ΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

τά πουλήσω, δεν θά φάω... Μπαίνω μέσα.

— Μιά στιγμή σάς παρακαλώ, να τελείωση ή δεσποινίς...

— Η δεσποινίς! Και ή δεσποινίς είναι ή Τζούλια. Γυρίζει το κεφάλι της, με βλέπει, τη βλέπω. Γίνεται κατακοκκίνη.

— Τι κανείς Τζούλια; — Καλά, ψιθυρίζει με οδυμένη φωνή.

— Έκείνη τη στιγμή άκούγεται ή φωνή του χροσούχου.

— Αυτά δράμια δεσποινίς. Θά πάρετε δεκατρείς χιλιάδες.

Και βλέπω το χροσούχο να παίρνῃ ένα δαχτυλίδι από τη μικροσκοπική του ζυγαριά και να τ' άκουμπάει στον πάγκο. Το άναγνωρίζω. Είναι το δαχτυλίδι μου. Έκείνο που της είχα χαρίσει τότε... Η Τζούλια το παίρνει δειλά. Στά ματια της βλέπω δυο δάκρυα.

— Μά τί έχεις; τη ρωτά. — Άποταρβισμάστε σε μίαν άκρη του μαγαζιού.

— Το δαχτυλίδι σου, μου λέει. Το θυμάσαι; Μά δεν ήθελα ποτέ να με δης να τό πουλάω. Δεν έβρεις πόσο σε ντρέπομαι αυτή τη στιγμή. Πόσο σε ντρέπομαι!

— Ηθελα να τό κρατήσω... Για να σε θυμάμαι. Πάλαιψα πολύ με τον έαυτό μου. Μά δεν έχω τίποτ' άλλο να πουλήσωμε πια. Και σ' ότι σπiti δεν τά πάμε καλά... Θά με συγχωρήσεις, α;...

Της σπίγγω το χέρι στα δικά μου. — Φτωχή μου, Τζούλια, της λέω. Σε καταλαβαίνω. Μά δεν θέλω κι' έγώ να τό πουλήσω. Αυτό τό δαχτυλίδι θέλω να τό φοράς πάντα... Με περιμένεις δέκα λεπτά;

— Γιατί; — Τι σε νοιάζει. Δέκα λεπτά μόνο. Σύμφωνο;

— Ναί. Θά σε περιμένω. Την άφνω και φεύγω τρέχοντας. Στόν πόντο πάνω όρμω βλέπω ένα άλλο γραφείο κοσμημάτων. Μπαίνω βιαστικός και πετώ τά δυο χρυσά κουμπιά στον πάγκο.

— Αυτά τά κουμπιά παρακαλώ και γρήγορα. Πόσο πίνδουν; — Ο χροσούχος τά έξετάζει, τά ζυγίζει.

— Δυο δράμια, δεκατρείς χιλιάδες — Δότες μου τά λεφτά.

Τραβώ τά μανίκια του πουκαμίσου μου, με τις άδειες κομπότρες, προς τά πάνω. Παίρνω τά λεφτά και τρέχω στη Τζούλια. Τη βρίσκω να με περιμένει.

— Δεν άργησα, α; — Όχι...

— Λοιπόν, μία χάρι θά σου ζητήσω Τζούλια. Χωρίς να με παρεγγήσης, θά δεχθής από μένα αυτό τό μικρό ποσόν που θάπαρνες από τό δαχτυλίδι μου.

Οφθαλμόν άντι όφθαλμοῦ!

Ο κύριος Πίπης Πεπονίδης, ύπε στήριξε πάντοτε, πως ο άνθρωπος εινε φυσικη πολυγαμία, και συνεπώς δεν μπορεί ν' άρκεσθῃ σε μιὰ και μόνο γυναίκα. Γι' αυτό, δεν τ' άφαιρῶσε για θανάσιμο άμάρτημα άν. κάποιον κάποιον κανείς, παραβίαζε τὴν έντονη έντολη για νά ξεσκάσει λιγάκι στην άγκαλιά μιὰς μελαχροινῆς λουλουδῆς ή μιὰς καταντῆς Φιφῆς. Ἀρκεί μονάχα, νά σφόνονται τὰ προσήλυτα και νά εινε κανείς άρκετά ξευγνος και... καπτός ώστε οί «άδελφές» του αυτές σχέσεις νά μὴ γίνωνται άντιληπτές από τὸ έτερον ήμισυ τῆς συζυγικῆς ολότητας...

Και δὲν έδίσταζε ο κ. Πεπονίδης, νά εφαιρόσῃ και στην πράξι τις ιδέες του αυτές.

Ἀν και ήταν παντρεμένος με μιὰ τριχαριτωμένη ξανθειά γυναίκοῦλα που τὸν υπεραγαπούσε, ο κ. Πεπονίδης, φροντίζε, ώστε τὸ έρωτικό του έδεσματολόγιο νά εινε πάντοτε πλούσιο. Ἡ Σάσα διαδεχόταν τὴν Λέλα, κι ή Κάκια τὴ Νέλλη. Θά ρωτήσετε τώρα, πως τὰ καταφέρνε και δὲν εμπαίνουν φύλλι στ' αὐτιά της γυναίκας του. Αυτό άκριβὸς ήταν τὸ μεγάλο μυστικό του κ. Πίπης. Πρώτα, πρώτα, φαινόταν τρυφερός, όσο δεν πάεινει, με τὴν γυναίκα του, κι έτσι, τὴς έρωζινε με τὴ χούφτα στάχτι στὰ μάτια. Κι έστερα ήταν τόσο καλὴ, τόσο εδωπική ή καυμενική, και τὸν άγαπούσε τόσο πολύ — γι' αυτό ήνευε άπολύτως βέβαιος! — πὸν ήταν άδύνατο νά τῆς περάσει από τὸ νοῦ πως ο άνθρωπὸς τῆς λιποτακτοῦσε μιὰ και δυὸ από τὴ συζυγικὴ έστει... Τὸ πὸ σπουδαίο όμως άπ' όλα, ήταν ή άδύναμη πὸν είχε ο κ. Πίπης νά διαλέγη τὰ θέματα τῆς έρωτικῆς του άδιαπραγίας, άνάμεσα στὶς καλύτερες φιλελες τῆς γυναίκας του. Έτσι ήταν άδύνατον νά φαντασθῇ ποτὲ ή Καίτη

του πως, ή Μαίρη ή ή Κλαίρη θά έφθαναν ποτὲ στὸ σημείο νά πάρουν τὸν άνδρα τῆς καλύτερης τὸν φίλης!

...

Τὸ τελευταίο θυμά του κ. Πεπονίδῃ ήταν ή Λίνα, ένα πλασματάκι, άπ' εκείνα, πὸν θά έλεγε κανείς, ότι τὰ έπλασε ο Δημιουργός, με μοναδικό σκοπό νά προκαλουν τὸν πειρασμό τὸν Ἁγίου Ἀντωνίου, άνομα και στούς πὸν φανατικούς μισογυνήδες. Σωματάκι, θυμά συμμετρίας, μαλλιά πυρεοάνα και πλούσια, και μιὰ μνίτσα τὸση δά, άνασχηκωμένη πρὸς τὸν οὐρανό, σαν νά ήθελε νά προκαλέσῃ τὸ σύμπαν. Μπορούσε ποτὲ νά μείνῃ άδιάφορος ο κ. Πίπης, μπροστά σ' αὐτόν τὸν πειρασμό; Κατέστρωσε λοιπὸν τὰ έρωτικά του σχέδια, κι άρξισε άμέσως τὴν έπίθεσι. Στὴν άρχή ή Λίνα τὸν άντιστάθηκε. Ο κ. Πίπης όμως, σαν καλὸς μαχητῆς πὸν ήταν, δὲν άποδοραυνήθηκε. Ἡέρεσε πὸν νικῶ μονον αὐτὸς πὸν έπιμένει. Κι έπέμενε, περμένοντας τὴν κατάλληλη ευκαιρία για νά δώσει τὴν τελευταία μάχη, αὐτὴ πὸν δὲν έφεργε και τὴ νίκη.

Και ή ευκαιρία αὐτὴ δὲν άργησε νά παρουσιασθῇ. Μιὰ μέρα, ή γυναίκα του, ή άγαπημένη του Λίνα κι' αὐτὲς ήγαν στη Γλυφάδα για νά πάρουν τὸ μπάνιο τους. Ἡταν μιὰ ύπεροχη ήμέρα, σαν όλες τῆς φθαιες ήμέρες τὸν Ἰουνίου. Ἡ γυναίκα του, προτίμωσε νά μείνῃ στὴν πλάζ — αὐτὸ θά πῇ νά σου έχουν τυφλὴ έμπιστοσύνη! — κι αὐτὸς ανέλαβε τὰ ύψηλά καθήκοντα τὸν καθηγῆτὸν τὸν κολλητήματος...

Λιὸ κατάλληλη ευκαιρία δὲν μπορούσε νά βρεθῇ. Ὅσο νά τελειώσῃ τὸ καθήκον τὸν «κρόσου» και ν' άρχισῃ τὸ μάθημα τῆς «ύπτης κολλητήσεως», ο κ. Πίπης βρήκε τὸν απαιτούμενο καιρό νά ψυθούρῃ μερικά άπ' εκείνα τὰ γαργαλιστικά λογάκια πὸν μονον οὐτὸς, σαν πειλαμωχὸς Δὸν Ζουάν, ήξερε τὸ μυστικό τους, και στὰ όποια λίγες γυναίκες κατόδωσαν ν' άντισταθούν. Καί ή Λίνα, έαλειμένη δπως ήταν, όταν έκείνους τῆς έπρότεινε νάσθῃ στὴ γκαρσονιέρα του, δὲν μπόρεσε νά τοῦ τὸ άρνηθῇ.

...

Ο κ. Πεπονίδης, δπως είπαμε, έπαυσε δια τὰ δυνατὰ προσφυλακικά μέτρα, στὶς συζυγικὲς του σχέσεις. Γι' αὐτὸ είχε στήσι τὴν έρωτικὴ του φωλιά, σ' ένα κομρὸ διαμερισμάτι, στὴν Κηφισιά.

Ἐκείνη τὴν ήμέρα, έφυγε πὸν νοῦς από τὸ γραφεῖο του, κι' άφου άγόρασε από ένα άνθροσκέλιο τῆς Ὁμονοίας, ένα μπουκατάκι από φράι,

άλικα γαρύφυλλα, — ή Λίνα άγαπούσε πολύ τὰ άνθη — τράβηξε κατά τις πέντε για τὴν πλατεία Κάνιγγος. Στὶς πέντε και πέντε, φάνηκε ή Λίνα, και με χίλιες προσφυλέςς ξεκίνησαν για τὸ έρωτικό τους καταφύγιο.

Εἶναι περὶ τὸ νά έπιμένωμε στὶς λεπτομέρειες τῆς τρυφερῆς συναντήσεως. Ἀξίζει όμως νά προστεθῇ ότι ο κ. Πίπης, ήταν έκείνὸ τὸ άπόγευμα θερμότερος από κάθε άλλη φορά, και καθὼς έσφιγγε με λαχτάρα τὸ μνημένο κορμάκι τῆς Λίνας, δὲν καταλάβε για ποτὲ πέρασε ή ώρα.

...

Τὸ ρολὸί τῆς γειτονικῆς πλατείας κτυπούσε δικτὼ, διὰν τὸ βράδυ ο κ. Πίπης άνοιγε τὴν πόρτα τὸν σπιτιοῦ του. Σαν ένοχος πὸν ήταν, έπερσε τώρα νά διπλωρῇ τὴ γυναίκα του, και νά παῖθῃ τὸν οὐλο τὸν τρυφεροῦ συζύγου. Βρήκα όμως τὸ σπῆτι άδίο. Ἡ γυναίκα του έλειπε! Κάθισε στὸ χῶλλ και έξιπληκῶς τὴν έφημεριόδα του. Ὅκτι και τέταρτο, όκτι και έκοσι, κι' άκόμα νά φανῇ ή Καίτη. Ἀναψε ένα τσιγάρο, κι' άρχισε νά κόβῃ βόλτες έκνευσιμένως.

— Πού βρέσκεται άραγε τέτοια ώρα; συλλογιζόταν. Εὐτυχῶς πὸν δὲν μὸυ αἰτέι!... Κι' έτσι δὲν έχω λόγους ν' άνησυχῶ!... Κι' έξακολουθούσε τὶς βόλτες του, δια και πὸν νευρίδι.

Στὶς ένενά παρὰ είκοσι, άκούσθησαν βήματα, τὰ έλαφρά και σβέλα βήματα τῆς Καίτης. Μπήκε βιαστικὴ και ξεναμμένη από τὸ δρόμο, κι' έπεσε κουρασμένη σε μιὰ πολυθρόνα.

— Μὰ πὸν ήσουν λοιπὸν τέτοια ώρα; τὴν ρώτησε ο κ. Πίπης, μ' ένα ψευτικό αὐστηρὸ ύφος.

— Ὅχι πὸς ήλινε τὴ γυναίκα του, ή καὶμηνύλα τὸν άγαπούσε τόσο πολύ! Μὰ οί περιστάσεις τὸ έπέβαλλαν πὸν φανῇ ἤλινε. για νά δειθῇ πως κι' εὐ ός τὴν άγαπᾷ...

— Ξέρεις, Πίπη μου, είχομε βγῇ, με τὴν Λίνα. Πήγαμε στὸ σινεμά, κι' άναγκάσθηκε νά γυρίσω με τὰ πόδια...

— Ο κ. Πίπης, τινάχθηκε άπ' τὸ κάθισμά του, σαν νά είχε περάσει από τὸ κορμὸν τὸν ήλεκτρικὸν ρεύμα...

— Με τὴν Λίνα!... Καί ποιά ώρα ήσουν μαζί της;

— Μὰ, από τις πέντε πὸν συναντηθήκαμε στὸν Γιαννάκη, τώρα μόλις χορταίσε, άπάντησε ή Καίτη, με τὸ φυσικότατο και ελλεινίστερο ύφος τὸν κόσμου...

...

Κι' έτσι, ο ὕπερ τῆς πολυγαμίας κ. Πεπονίδης, έμάθαινε για πρώτη φορά τὴν ήμεραν έκείνη, ότι και τὸ θεμετὸν τρυφερόν του ήμισυ, ήταν ὕπερ τῆς... πολυανδρίας!...

...

Τ. ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ

ΜΑΘΕΤΕ

* Τὸ μεγαλύτερο βιβλίο τὸν κόσμον βρέσκειται στὸ βρετανικὸ μουσεῖο. Τὸ μήκος του εινε 5 1/2, πὸςον επί 3 1/2 και ζυγίζει 2 κατάρια.

* Οί Ἰάπωνες θίωρουν ὡς θανάσιμο και τρυφερότατο φαγητὸ τὸ άλατισμένο κρέας τῆς φάλαινας.

* Στὰ πολλά μέρη τῆς Ἀφρικῆς ή χωματὰ δά δίδει άποκλειστικὸς τροφή στους ιδανγνούς. Ἐπίσης τὰ φύλλα τῆς χορσμοποιούνται πρὸς κατασκευὴν τὸν καλβόν.

* Ἀπὸ τὸ ἴδιο δένδρο κατασκευάζουν κρηνίδι. Τέλος, τὸ κρησὶ πὸν πίνουν, τὸν βράζουν άπ' τὸ δένδρο αὐτό.

* Τὰ μόνα ζῶα πὸν έχουν βαρύτερον έγκέφαλον από τὸν άνθρωπον εινε οί έλέφας και ή φάλαινα.

* Κατὰ τὸν δόκτορα Μελίαι τὸν τῆλεφωνον έχει επιβλαβὴ άποτέλεσμα επί τῆς άκοῆς, τὴν όποια έξασθενεί.

* Σ' ένα χωριὸ τῆς Γαλλίας συνηλῆφθη ένα τεσσάρων βάρχαρος ζυγίστων 30 άκάδες. Ἐπικλήθῃ σ' έναν έμπορο τὸν Σ' τινε— Έστὶν αὐτὸ 10.000 φράγκον. Τὰ ροδάκνια τὸν μοιάζουν με δυνατὰ γαργιότα σκύλου.

* Ἡ πρώτη καταδίκη εἰς θάνατον δι' ήλεκτρισμό έτελέσθη στὴν Νέα Ὑόρκη τὴν 24 Ἰουνίου 1899. Ὁ καταδικασθεὶς όνομαζόταν Βίλνι Πέρσον, κατηγοροῦντο δὲ επί τριπλῶ φόνου.

* Οί μεγαλύτεροι άριθμοὶ τοσλῶν ὑπόθεσι στὸ Καντόνιον τῆς Ζυριχῆς στὴν Ἑλβετία. Ἡ άναλογία εινε έναν τὸς εκατοστὶ Τσιαντὴ άναλογία δὲν παρατηρεῖται πονθενά αλλού επί τῆς γῆς.

* Τὰ παγινύχαρα εινε εὔφρεσις γαλλική και έγινε για πρώτη φορά χρῆσις αὐτὸν πρὸς διασκεδασιν τὸν Κρόλον τὸν ΣΤΙ.

* Ἡ καὶμηνύλα εινε φάρμακο κατά τῆς μέθης. Μάλιστα τὸν προλαμβάνει. Ἄλλα φυντίρει κανείς μιὰ καὶμηνύ δι. πλά σ' ένα κλήμα, τὸ κλήμα ή επεκτείνεται πρὸς τὴν αντίθετη διεύθυνσι ή ξεραίνεται.

* Έχει έξακριβωθῇ ότι οί γυναίκες βλέπουν πεισιστοσά όνειρα από τὸν άνδρος. Οί ήλικιωμένοι λιγώτερα από τὸνς νέους. Οί χάνοντες τὴν όρασιν τους πρὸ τὸν έβδωμον έτους τῆς ήλικίας τους δὲν βλέπουν πῶλον όνειρα.

♦♦♦

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΟΙΚΟΚΥΡΕΣ

* Για νά διατηρήσετε τὰ αὐτὰ φρέσκα, γερῖστε ένα έπινο κιβώτιο ή κοντι με κοινὸ άλάτι. Ἀλείψτε κάθε άγὸ με λάδι και τὰ τοποθετετε μέσα στὸ άλάτι όρθιο με τὴ μύτη πρὸς τὰ κάτω. Μὰ διατηρῶνται έτσι φρέσκα για πολύ καιρό.

* Οί λεκίδες τὸν μαγειριῶν εξαλείφονται όταν τριψτε αὐτὰ με ένα κομμάτι ὡχρῆς πατάτας βουτηγμένης σε σκόνη κεραμιδιού.

τὴν έξωτερική τους περιβολή, εινε καλὸι σύζυγοι και μεριμνοῦν για τὴν οίκογενεία τους.

Ο χοῖρος

Οί άνθρωποι με στενὸν μέτωπο, με μικρά μάτια χωμένα μέσα στὶς κογχες και με μύτη πεσμένη, τὸ σὺνολόν τὸν χαρακτηριστικὸν τὸν όποιοιαν θ μίζει τὴν μορφὴ τὸν χοῖρου, στεροδύνται κάθε αλσθηματικὸν ήτος και έχουν κλαίσι πρὸς τὴν λαίμαργία και τὶς άδικές ήρέσεις.

Γενικὸς εινε πολυφαγός, αλλά κάπως εκλεκτικὸς στὸ είδος τῆς τροφῆς Παρ' όλην τὴν άνατροφή πὸν έτιχε νά έχουν, σπανίως έπιμελονται τὸν έαυτὸ τους και τοὺς τρόπους τους.

Τὰ ρόδια τους εινε σχεδὸν πάντοτε άκάθαρτα και ποτὲ δὲν τρυφὸν κανένα κανὸν τῆς υγιεινῆς. Στὶς κουβέντες τους εινε βανασοι και τοὺς εὐχαριστοῦν οί βομολογίτες.

Ο κριάρι

Συναντάμε συχνά ανθρώπους με μεγάλα μάτια και με στόμα πολύ άνοιγμένο στὰ πάλια, πὸν μάς θυμίζουν άμέσως τὴν μορφὴ τὸν κριαριού.

Οί άνθρωποι αὐτοὶ σπανίως εινε έξυπνοι, αλλά εινε πάντοτε καλοὶ και άπλοὶ στὴν χαρακτήρα τους. Εινε πολὺ γλυκερὶ και πρόθυμοι νά έξυπηρετήσουν τοὺς άλλους άκόμα και στὶς πὸν δύσκολες περιστάσεις. Συγχρόνως όμως εινε και έπιμονοί μέχρις άνοσχίας.

Μιμῶνται τοὺς άλλους γιατί ή έλλειψις πνεύματος και οί μαλακὲς χαρακτήρας τους τοὺς κάνει νά μὴν έχουν καμμιά άπολύτως πρωτοβουλία.

Ο κατσίκας

Οί άνθρωποι πὸν μοιάζουν κάπως στὸ πρόσωπο με τὶς κατσίκες, με πρόσωπο δηλαδὴ στενὸ και μακρὸ καθὼς και με πολὺ άνεπτυγμένους πηγόννι, εινε σώφρονες και γλυκερὶ. Στεροδύνται πρωτοβουλίας, αλλά έχουν θέλησι, φρόνησι και τάξι. Ἐπίσης περιποδύνται πολὺ

Ο νυφίτσα

Ἐκείνη εἰς αὐτοῦσας τὴν άφ' ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΟΣ

Α "ΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΜΕΝΗ
ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

* Ἀρχίζε νά γλυκοχαράζῃ ένὸς άνέβαινα τὴ πλατεία πρὸς τὰ Ἱλυσια Πεδία. Κανένας θόρυβος δὲν άκούγονταν, εκτός άπ' τὸν θόρυβο τὸν παπουσιῶν μου, έπάνω στὸ πεζοδρόμιον. Ἐξάφνα, άριστερα μου, παρατήρησα μιὰ γυναίκα πὸν καθότανε σ' ένα παγκάκι. Ὅταν με είδε, μοῦ φώναξε με μιὰ παλλομένη και δυνατὴ φωνή:

— Συγγνώμη, κύριε! Μήπως γνωρίζετε εὐδὸν κανένα άστύνομικὸ τμήμα; Ἐξέλω νά μιλήσω λίανερῶς στὸν κύριο άστύνόμο.

— Εὐχαριστῶς, κυρία μου, νά σὰς όδηγοῦν! Ἰδιος έκεῖ.

— Εὐχριστῶς, εἶπε ή νέα, σὰς παρακαλοῦμαι νά με λέτε δεσποινίδα. Τότε μονον εκύτταξα τὸ πρόσωπό της προσεκτικὰ. Ἡταν μιὰ νέα μόλις δέκα έπτά χρονών, πολὺ όμορφη, μελαχροινὴ, γλυκὴ με φυσιογνωμία άρκετά συμπαθητική. Ἡταν μαυροφρεμένη, μ' ένα μαντίλι στὸ κεφάλι της.

Περπατοῦσε κοντὰ μου χωρίς νά μιλήσῃ και χωρίς νά με κυττάξῃ. Ὑστερα από λίγο φθάσαμε στὸ τμήμα. Ἐκεῖ δὲν εὐρηκαίσε παρα τρεῖς άστύνομους πὸν ροχαλίζαν, κι' έναν άρχιφύλακα πὸν έγραφε σ' ένα τραπέζι.

Συγγνώμη, κύριε, τὸ εἶπα. Ἡ κυρία έπιθύμει νά λῇ τὸν κύριο άστύνόμο, για νά τοῦ κάνει μιὰ σπουδαία άποκάλυψι.

Τὴν ἴδια εκείνη στιγμή άνοιξε ή πόρτα και μπήκε ο άστύνόμος.

Τὸν είπα τὸν δουρά μου και δὸς λόγια. Πέρασ' με έπειτα και οί τρεῖς στὸ γραφεῖο του. Καθίσαμε, και τότε έκείνους άποτεινόμενος στὴ νέα είπε:

— Σὰς άκούω, δεσποινίς. Κύριε, εἶτεν εκείνη, έρχομαι νά παραδῶσῃ Χθες τὸ πρωτὸ έσκότωσα τὴν μητέρα μου...

Ἐγὼ άνεπήδησα από τὴν καρέκλα μου έντρομος. Ὁ άστύνόμος συνθηκόμενος σ' τέτοιου είδους ὁ υποθέσεις, τὴ ρώτησε:

— Σκοτώσα; τὴν μητέρα σας; Καί ποιά ήσαν τὰ όλτια τὸν έγκλημάτος σας;

Ἡ νέα σὴκώθηκε, στάθηκε μπροστὰ στὸ γραφεῖο και συνέχισε: — Εἶμαι μοναχὴ κόρη, δεκαεπτά έτών, με λένε Ζαν έτ' Ὁμτάννι, και οί πατέρις μου πέθανε πὸν δέκα έτών. Ἡταν μεσίτης. Ἀπὸ τότε ζούσα μόνη με τὴν μητέρα μου χωρίς νά δεχόμεθα ποτὲ κανένα στὸ σπῆτι μας. Πρὸ ένός έτους είδα μιὰ μέρα στὸ σπῆτι ένα κύριο ήλικιωμένο, τὸν όποιο ή μητέρα μου δέχτηκε με μεγάλο σεβασμὸ και περιποίησι. Μοῦτε πως ήταν ένας πλούσιος τραπεζίτης πὸν φρόντιζε για τὶς ό υποθέσεις μας. Πρέπει νά τὸν άγαπᾷς, προσέθεσε, γιατί εινε πολὺ καλὸς για μάς.

— Δὲν μοῦ άρεσε καθόλου ο κύριος αὐτός, αλλά άναγκάστηκε νά τοῦ φέρωμαι καλά. Μὰς έπισκέφτηκε σχεδὸν μέρα παρὰ μέρα. Περνῶσε τις άρες του κουβεντιάζοντας πολὺ σιγὰ με τὴν μητέρα μου, ένῶ έμένα με κύτταζε πρ σε τιτικά. Φαινόταν πως μ' αἰτούσανε για μένα και φιλονικοῦσαν συχνά σάν άνθρωποι πὸν δὲν εινε σύμφωνοι. Τὸ βράδυ τρώγαμε πολλὰς φορές μαζί και όταν έφευγε με φιλοῦσε στὸ μέτωπο.

— Ὁ γάμος ή μητέρα μου μοῦ είπε: — Ξέρεις οί φίλος μας οί Μισέλ — έτσι τὸν έλεγε σάν έλαιοσε οί δυὸ μάς — μάς προσκάλεσε νά φάμε τὸ βράδυ στὸ σπῆτι του. Δὲν ήξερις τί πάλαι έχει...

— Στὶς ένενά ή ώρα χτυπήσαμε τὸ κουδούνι. Μὰς άνοιξε ένας υπέρθετος με φράκο, οί όποιος μάς όδήγησε σ' ένα πολυτελέστατο σαλόνι. Ἡ μητέρα μου πέρασε σ' ένα διπλανὸ δωμάτιο και με παρακάλεσε νά τὴν περιμένω.

— Εἶναι μοναχὴ δέκα λεπτά, ένα τέταρτο, μὴν άρῃ, χωρίς νά καταλαβαίνω τίποτ. Τέλος άπελπίστηκα. Σηκώθηκε νά φύγῃ. Τότε διαως τὸ φῶς έβρυσσε και δυὸ μπράτσος γέρα μ' άπῆλθαν.

— Καταλαβαίνω, είπε ο άστύνος, πως θά τελειώσε ή ιστορία αὐτή.

Ἐκείνη εξακουούθησε τὴν άφ' ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

Δὲν ήξερα άπολύτως τίποτε, κύριε, αλλά άμέσως κατάλαβα πως ήγιστῃ τῆς, χωρίς νά προσέξῃ τὰ λόγια τὸν άστύνόμου.

ΣΙΝΕΜΑ ΣΤΑΡ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΕΠΙΓΕΙΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Γκρέτα Γκάρμπο και Μαρίν Ντρήτριχ

* Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο και ή Μαρίν Ντρήτριχ δὲν εινε μόνο τὰ δυὸ λαμπρότερα άστὲρ τὸν κινηματογραφικὸν στερεώματος. Ἀποτελοῦν, κατα γενικὴν όμολογίαν, τὰς άντιπροσωπευτικώτερες τυπὸς τῆς γοησσας γυναίκας και τῆς γυναίκας με τὸ οὐς άπῆλ. Ἡ εανθὴ ἔρμανι, γοησσα θεωρεῖται ὡς ή πὸν έκκεντρικὴ γυναίκα τὸν κόσμου. Εἶνε ένα πολὺτιμο διαμαντι, καθὼς εἶπε κάποιος οί πὸν Ρεμπο, πὸν άξίζει νά σοῦλησῃ και ένα βιασλικὸν στέμμα. Ἀποσθῇ, τσαχπῖνα, άληθινά πικαντικὴ αἰολίετα, ήλεκτρίζει τὰ πλήθη. Ἀλλά ή Μαρίν εἶνε άφου επιδείξει τὶς περιφρμες γομπες τῆς και... δὲν άλλο πολὺτιμο εἶνε, έξασανίζεται για ν' άφοσιωθῇ στὸ παιδί της, σάν καλὴ μητέρα και σὺς δουλεύει τὸν σπιτιου της, σάν καλὴ γοιμωχική. Εἶνε μιὰ πραγματικὴ Γερμανίδα, τὴν όποια δὲν έπηρεάσε καθόλου τὸ ἡμερικανικὸ περιβάλλον.

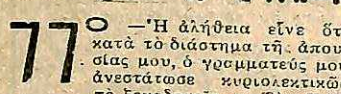
Ὅσο για τὴν Γκρέτα Γκάρμπο, παρ' όλες τὶς ποσοπόμενες πὸν κατεβλήθησαν, κανείς μέχρι σήμερα δὲν κατόρθωσε νά λ' σῇ τὸν ήνιγμα τῆς, μυστηριώδους βεντέτας. Οί όδημ-συνωγράφοι πὸν έπεξεργάσαν τὸς σὰς εἰς νά τὴν πηροῦν δὲν κατόρθωσαν. Ἡ γοησσα, ή Σφίγγα, φουρετταί από ένα σασὸν ἰνδωσποῦς και εινε έντελφς άδελφῆ. Ζῇ μακρὰ άπ' τὸν κόσμο, ζεῖν άπο κάθε χαρα τῆς ζωῇ. Ἀπὸ τὸ μυστήριον άκρ.βας πὸν τὴν περιβάλλει, τὸ άλκυτο ήνιγμα τῆς έκείνης κορης τὸν Ηουά, μανηντίζει λαυσότερο τὰ πλήθη. Μήπως αὐτὸ τὸ μυστήριον δὲν εινε τὸ κινωφόρον στοιχείο τῆς έπιτυχῆς τῆς;

Κανείς δὲν έξουε άν ή καρδιά της χτυπᾷ άν εινε από γοαντίτη. Ἄλλοι λένε πὸν: μιὰ ερωτικὴ άπ'γοήτευσις τῆς έχει δώσει αὐτὴ τὴν πικρα στὰ μάτια και τὴν έντο-τὴ αὐτὴ μισανδρότητα στους τρόπους. Ἄλλοι πάλι λένε πως ή βασίλισσα τὸν οὐς άπῆλ, κωτάει τὴν σάσιν αὐτὴν για νά δημιουρηγῇ ένα δικὸ τῆς «τύπος, για νά γίνῃ πὸν ένδοξέμασος.

Πάντως όποια και άν εινε ή άλήθεια, ή Γκρέτα Γκάρμπο με τὴν αινιγματικὴ της στασι έχει αὐξήσει τὸ γοητὸ τῆς.

Στὰ Ἱταλικά στούντιο.

* Τὸν ήμερῶν, στὰ στούντιο τῆς Ἑταιρίας «Σκαλέρ», άρχισε τὸ γύριμα τὸν φιλμ «Ι δὺς Φόσκαρ».

γαψε κάποιος που έμενε στο ξενοδοχείο αυτό. Και οι κάποιος αυτός διηθούσε την άλλη «επιχειρησιακή» εγκατεστημένη στο ξενοδοχείο.

«Έζησε με μιληση και πάλι ιδιαίτερα με τον διευθυντή του ξενοδοχείου, που του έδωκε λεπτομερείς πληροφορίες για καθέναν από τους πελάτες του. Ένας από του ένοικους εκείνος, ένας και μόνος, εταβρίβε ειδικώς άμεσως την προσοχή του Ιωη Κόξ.

— Ντελαρός!... Ντελαρός!... Μπύ, δέν μπορεί τάχα ο Ντελαρός της Μασσαλίας, να είνε ο ίδιος ο κόμης Ντελαρός, της Νικαίας;

Κι' άφου σκεφθηκε λίγο:

— Φίλε μου, είνε σπόν διευθυντή του ξενοδοχείου, γ' αυτόν τόν Ντελαρός άπό ποιόν μαρκα να πάρω περισσότερες πληροφορίες;

«Ο διευθυντής του ξενοδοχείου σκεφθηκε και άπάντησε:

— Άπό τόν έπίκουρη τού τελωνείου Μασσαλίας, τόν κύριο 'Αντρέ 'Εμάρ. Ο κ. Ντελαρός ήταν άλλοτε υπάλληλός του.

— Εγώ τόν Πηγαίνω άμέσως να βρω τόν κ. 'Εμάρ.

Πορεύαλε τόν Ζερφουά νά μείνη τού ξενοδοχείου χωρίς να πορβή σέ περιπέτεια άνακρίσεις, έπαιρε τιν διενθύνει τού έθ ερωτησίου τού τελωνείου και εταβρίβε άμέσως πρός τά έκει.

Τά άποκαλυπτήρια τού Ντελαρός

Μισή ώρα άρόντοα ο Τόμ Κόξ έπληρωσε άπό τόν 'Αντρέ 'Εμάρ, στόν όπύο έδωλασε τήν ταυτότητά του και τόν ο σ'ό της έπικεπέφθησίου, δι πρδ έτών ο Ντελαρός ύπερμετρώς ώς γοαφές στό τελωνείο, τόν όπύον όμως έδωλε μετά έξάμηνο περίπου ύπληροα, όστι ύστερα από μερικάς καταγγελίας άνευλόγησεν δι έλαστογροαφές άριστοτεχνικάς διάφορες άσποφρσεις έμπορε μάτων, γιά να κερδί έξ έκα έως δεκαπέντε φράγκα τήν ήμέρα. Δέν θέηγε να τόν καταγγείλνι στήν άστυνομία όστι έπενερίν ή χήρα ύπληροα κλειοντας, κι' έτοι ο Ντελαρός έπαυσε να είνε τελωνειακός υπάλληλος.

— Έγώ όμως λόγους, κατέληξε ο κ. 'Εμάρ, να πιστεώω ότι έσπρωγνίσθη.

— Και πώς τόν πιστεύετε αυτό; ρώτησε τόν Κόξ.

— Πρδ ένος έτους, νομίζω, ήλθε ή ύπληροα τού μου μάλ' επεκεκέρθη. Με γορά μ' έγνωστοποίησε ότι κατώφλασε ν' άποκαταστήσει και τις δύο κόρες του και με μεγαλύτερη άόνησά μου άνήγγειλε ότι ο γίους της, με τήν τιμητική τού, άντλήσε σέ πο. ήλ ύπληλ άείματα και κατέχε λαμπρά θέσι στήν κοινότητα. Άπό λεπτότητα, γιά να μη δώσω άφορη σέ παρατήρησεις, άπείγνι να ζητήσω περισσότερες πληροφορίες.

— Άπό τότε πού συνήβησα τά γεγονότα πού μου διηγηθήκατε ως σήμερα, ένοχηθήκατε ποτέ γιά τόν ένα ή τόν άλλο λόγο άπό τόν Ντελαρός;

— Όχι.

— Δέν τόν συναντήσατε ποτέ, έστω και τυχαία;

— Όχι... Άλλά, γιά σταθήτε, νομίζω ότι τόν είδα πού όλίγων ήμερών τού Νικαία. Δέν είμαι βέβαιος όμως έν ήταν αυτός.

— Αυτό; ήταν κ. 'Εμάρ, να είσθε βέβαιος. Καί έν τούταύτη περίπτωσηί έταπει να φύγω άμέσως γιά τόν Παρίσι.

Και ο Τόμ Κόξ άφου άπεχισθήτη τόν έπίκουρη τού τελωνείου, έέταξε σως στό ξενοδοχείο, όπου τόν περιμενε ο Ζερφουά.

»

— Ζερφουά, τού επε μώλις τόν άνέκυρνε, φεύγει γιά τόν Παρίσι.

— Νά κάμτε τί;

— Νά συλλάβω τόν άνθρωπο πού σόφρωσε τού γράμμα. Είνε ο Ντελαρός.

— Διάβολε! Θα τόν συλλάβετε μόο γιατί σός έταίε τού γράμμα;

— Ό, όχι ή, αλλά γιατί αυτός είνε κύριος όργανότης της άσπαγής ών δύο παιγνισσών.

— Καί ο 'Σκελετός με τά Πρόσινα άντας;

— Α, ο 'Σκελετός ποίος έξείει γιά όύ έχει πάρε τού φύσημα ο ταλαφρομ... Απτόν έξοις ποτε θα τόν ένομιζε Ζερφουά; Όταν μάλιστα τού έόος, στό όπύο μετεβόθησαν οι δύο παιγνισσες... Άλήθεη, ποτε ά φάσιν τού τρώσινο τού Παρίσι;

— Αήριο τού νεσφιέρνι.

— Αιολτόν, Ζερφουά, πιστεύω ότις μεθωόριο τού πωλ θα τά έόωσις

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

Τὰ ἐλαττώματα τοῦ σ

Ε'

Στὸ σημερινὸ καὶ τε σχετικὸ μαθημα, θὰ σῶς τὰ μέσα δια τῶν ὁποίων λαμβάνετε τὴν ἐπικριμένην στροφή τοῦ στήθους, ὅστε τοκετόν καὶ τὸν ἀπολογισμόν.

Ἦντορα ἀπὸ ἑνα τοκετοῦ, νες τὼν μοστῶν ἀφοῦ τελετὸν προορισμὸν τοὺς δὲ φαι-ραγνὴ γαλακτος, ἀγροφικροβαίνον πολὺ κατ' ὄγκον συνεπῶς ὁ μαστὸς ἀρχίζει λακκώνει καὶ νὰ πέφτῃ, ἀ-τας γενικῶς σχῆμα. Τὸ κτ' γίνεται ἐντονώτερον ὅστε πολλοὺς τοκετοὺς, ὅποτε ληφθῶν μέτρα, τὸ στήθος πιά πλασθῇ καὶ νερούλα καὶ δυσκόλως πλέον μετε-τίζεται.

Πιὰ μέτρα προλαμβάνον-τὸ κακό:

Μετά τὴν ἀπογαλάκτι-βρ φους, εἶνε πολὺ καλὸ βραίνονται ἢ κάτωθι προφί-για νὰ προλαμβάνεται ἡ σ-τοσφῇ, ὁ μαστός καὶ ἡ σθητική πλοσσηρότης ἰδῶν.

Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν ἐπὶνὸν στοὺς μαστοὺς χλι-ταπλάσματα ἀπὸ μιᾶς ὀ-λευρο λυωμένο μέσα σὲ ὀ-βρυ-ια νωποῦ ὕ-λακτος ὀκτὼ ἡμέρας ὅ' ἀραιώσεται τ' πλάσματα σὲ 3-4 μόνον τότεν θὰ κάνετε μὲ κυκλικ-σεις μιᾶ ἐλάφρᾳ ἐντριβή-κερίνῃ ἢ καλλίτ' ὅτι μὲ ἀμ-λαδὸ. Μετὰ εἰ-σαι δὲ ἡμέρ-ματῆς ὅλα αὐτὰ καὶ ἀποκ-ἐπακρίβως τὴν προληπτικ-κή πού σῶς ἔγγραφα ἐντ' ὁ-μενο μαθῆαι (δὴλ. ἐντρ-σφουγγάρι κτλ.). Τὰ ἀπλ-μέσα δίδουν θαύματα.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Αἱ ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν λόγον ποιεῖται νὰ γράφονται ὡς ἄβυστος καὶ χωρὶς προσπάθειαν. Ἐάν ἡ νοσηρὸν θέται διὰ τῶν ποσοφῶν, στέλλει ἐπικριτικὰς καὶ ἀ-μα ἐπιστολὰς τούτων. Αἱ ἐπ-θὰ ἀπευθύνονται: «Πρὸς ῥοδινὸν «Θεσσαλὸς» — δὲ Γραφολόγον — ὁδὸς Σαντα-«Ἀθήνας». Πρέπει δὲ νὰ ἀδύνηται ἀπὸ δρχ. 100 διὰ ἀπάντησιν.

Κατίνα Γ. Η. — Εἰσθε δε ἀναποφάσιστη νενικά σὲ κ-ζήτημα. Ἐχετε σεμνότητα ὁ-λγχαῖς ἐγωλοισμὸν Ἡ ζωὴ κρησίζεται καὶ τόλμη.

Παράξενον κορτζι. — Νευρ-συγκρ-σια, ἡ ὁποία θὰ γίνῃ καὶ νευροπαθὴς ἂν δὲν τῆν-βετε. Κάποτε περιτάτους σ-θρο, διαβάζετε εὐθυνα καὶ καὶ ἀποφεύγετε τὰς ἐξάφει-**Αἰσιδωξοξον.** Μὴν ἀπο-ορ-ἀπὸ ὀρισμένον συμπτῶμα, λουθεῖτε νὰ παλοῖετε, π-καλὸ σας θὰ βυῖ Ἐχετε ὀθρρος καὶ λονικήν, ὥστε-λείπονται τὰ ἐφόδια τῆς ἐπ-**Ἄν ἐπιμένετε θὰ πετύχετε**

Ἐρωτηματικόν. — Ἐχετε μόνον καὶ ἐπιμονήν, εἰσθε προσωποποιημένη καὶ αὐτὸ φέρν εὐτοχία στὴ ζωὴ σας-χετε ὁμως πείσμα γιὰτὸ ὁ-ἀδικεῖ.

Μικρὴ Δυστυχισμένη. — Τῆστε τὴν ἀεσιπρέπεια σας-παντα εἰσεῖς ἡ κερδοσιμένη. ποκύμετε σὲ θελήσεις πού-φέρουν ἀποτελέσματα δι-καὶ ταπεινωτικὰ Δὲν χάνε-οταν κρατῆ τῆ θέσθ του.

Μιζέλα Β. — Σοφάρια και μετὰ μένεις ἐν δὲλα σὰς. Ὅλα ἔχετε ζῶσα ἰσορροπημένην και εὐτυχῇ δὲ ἀρκέσασθε τὰ ἅλγια.

Μικρὴ ζωριτοποῦλα. — Ζητῶ πολλὰ ἀπὸ τῆ ζωῆ και θὰ ἀπογορευθῇτε μιά μέρα. Κανονίστε τὸ βίος σας σύμφωνα με τὴν κοινωνίαν σας κατὰστος, μετρίστε τὰς παθήσεις σας και θὰ εὐτυχῆσθε.

Ζήρα Λεκαντή. — Ἐγὼ μὲν ἰδεῖν γὰρ τὸν ἐαυτοῦ σας. Ἐποῖον περῆσαν και ἐγωστρίστρια. Θέλω δὲλα δικὰ σας. Αὐτὰ σας κἀνὴν ἀντιπαθήσκει ἐνὼ ἔχετε καλὴν καρδίαν.

3226 Ἥλεια — Ἐποθε γεμῖται σὶ κοπάθια. Ποτὲ δὲν ἀνολύετε καρδίαν σας ἀπὸ κανένα. Κρῦβες και ἀπὸ τοῦς δικούς σας ἀκόθεν πιστεύετε ἀπὸ τίποτα. Ὁ γὰρ σας εἶνε ἕνα παιδί μετὰ ἀσθμῶν ἐυγενικά.

Ψευδώνυμος — Σωστός γρίφος χαρακτῆρας σας "Κανέναν δὲν μπερδεύει νὰ σὰς ἀγαθῶν. Ἰσως αὐτὸ και δὲν σας ἀγαποῖν ὅσοι ἡθέλανε.

Ἄλγαν ἹΑρτέμιδα. — Δὲν ἔχετε ἐγκαιοσύνην τοὺς φιλοῦσας τὸς δειχέτε τὰ ἀσθμῶνικά σας. Τὸ ἀπομακρύνετε μετὰ κἀποιαν ὑπερβολὴν ψυχρότητα. Θὰ μετανοήσῃτε.

37 κ. 1. 1. — Ἐγὼ μὲν πάλιν τὴν καὶ ἐνδιῆκεσθε κοπὴν τῶν πρόσωπα ποὺ σὰς πειθαίλλουν. συμπεριφορὰ σας εἶνε λεπτὴ ἐυγενική ἀλλὰ κάποτε ἔξαιτε και τὰ χαλῆτε δὲλα. Προσέξτε.

Ἀπογευμένην Ε. Μ. — Ἐποθε ἡ πλῆσιος χαρακτῆρ και φιλόδοξος Δὲν σὰς ἀπαγορεύει παρὰ ὁ καθήκους σας καὶ τὰ κολλυντικά σας. Ὑπάρχουν όμως τῶς ἄλλες ῥαῖες ἀσφαλῆς σὶ τῇ ζωῇ. Ὁ γὰρ δὲν εἶνε ἡ μόνον ποὺ πρέπει νὰ διασέση ἕνα κορίτσι.

Γ. Θ. Α. Μ. — Στενωχωρεσθε μετὰ παρρησίαν και πέφτετε ἐξω σὶ τοὺς ὑπολογισμούς σας γιὰτὶ δὲν τρώτε καλὰ κῆβε σας ζήτημα δυνὶς ποὺ σὰς ἐνδιῆκεσθε εἶνε περικύκλωστος και πονετικὸ ψυχοσῶς σας λατοῦσε.

Τρελλὴ γυναικοσῶπιαιδ. — Φύλοι και πολυλογίᾳ ὅπως εἶοθε θὰ ταπτήσετε βασετὴ ἰσως ἀν δὲν ῥιαιοστέτη τὴν γλώσσον σας ἀγαποῦν και ἀγαπᾶτε. Φαντῆτε γενική και δειχέτε τὴν ἀγάπην μετὰ μέτρο.

Γινέτας. — Λίγο ἀκατάστατη. σὰς ἀρεσέι ἡ πειθαρχία. Θέλετε γίνῃ τὸ δικὸ σας και ὁ κόμος σας χαλᾶς. Δὲν πρέπει όμως Νὰ ἰστένεσθαι γιὰ τοὺς μεγαλοτέρους σας και νὰ τοὺς ὑπακούετε.

Ἀγνὴ καρδοῦλα. — Δὲν εἶοθε ὁθλόν ἀγνὴ καρδοῦλα ἀλλὰ ἀγκυκῆρα μετὰ φύλλα και φύλους κετούς. Ποίετε παγινιδοὶ ἐπιδυνον και θὰ τὴν πᾶσετε ἂν δὲν βερετὰ τὰ μέτρα σας.

Δάμων — Ἐποθ Δὲν ἐνούσασθε κοῦν ὅτι ἡ γραφομένη δὲν προεγίμει μέλλομεν ἀλλὰ λέγει τὸν ῥακτῆρα. Ἐποθε λὺγὸς ἐλαφροῦς και ἀλλὰ ἔχει εἰς χρῆσιν καρδίαν.

Σαῖνον Φ. 1. — Ἐποθε τυπικός και οὐλοσαστῆσιμος. Δὲν τοῖς νὰ βαδίσετε χωρὶς νὰ μετῶσθε τὰ βήματα σας. Γιὰ τὸ νὰ ἐποχῆς εἶνε ἐλάττωμα ἡ ἀτομία.

Ἰπποκρίτης τὸν 1941. — Ἐποθε ματικὰ ἱπποκρίτης τὸν χαρακτῆρα ἀλλὰ πολλὰς φορές ὀφθαλμοὶ ῥόλο σας και σὰς πέρνετε ὁ θυμὸς. Ἐκείνεις τὸς ἀνέμους γίνεσθαι ἰσχυροὺς. Ἀπογευμένην πεισματοῦ.

Σίμα Κ. — Ἐποθε πολὺ οἰκτοῦν Δὲν σφῖντε μετὰ καλὴν τίκην, πρᾶγμα μόνον σαταλάει, τὸν ῥό σας εἰς ἐλάνθους ποὺ δὲν ἀποφεύουν ὄφλους. Ἐν τούτοις σὰς ἀγαπήτὶ ἀπὸ δλους στὴν κλοσά σας.

Λένα Ρ. Γ. — Σὰς στολίζει ἡ ἐκρίνεσις, ἡ φρόνησις και ἡ τὰ Σὰς ἀρέσουσιν ἡ ἀρετὰ και ἡ παντός δὲν ἔσπεται κείνην ποὺ τὰ φανέετε. Ἐχετε ἀξιοπρέπει πολλήν και δύναμιν βελήσας.

Ἀνυπόθεμον νεανίαν. — Τὰ σὰνὰ σου θὰ εἶνε παροδικὰ. ῥιῶριος τὸ νερὸ σου και τὴν ἀσιοδοξία σου και θὰ γίνῃς τὴν γρηγορά καλὰ. Μὴν μελαγχολέετε και θὰ γίνῃς καλότερος πρὶν.

Λέο-Λοῦ. — Νὰ εἶσαι εὐχαριστὴν ποὺ ἔχετε κοντὰ σου ἀνέμους δικούς σου ποὺ σ' ἀγαποῦν. Μὴν στενωχωρεῖσθαι καθόλου. ἔχετε χαρακτῆρα ἀσχηματιστῆ κοῦμα, θὰ φτιάξῃς και θὰ γίνῃς πολὺ ἐυγενική.

Σόνι Γ. Π. Χ. — Τὶς ἐρωτήσεις Δόκτορα Κᾶνα.

Φρήντριχ 12.—“Εσείς πού τὰ ἔχετε ἀλλοῦ, δὲν ἔχετε ὅτι εἰσθε λίγο παιδαῖδες, πού σὰς ἀρσέει νὰ ἐπιθεῖτε κνέτες γνώσεις καὶ ἐπιδοῦναι τὴν κνέτη ἐντόπισαν Προσότητα, γιὰ τὰς ἀκούουσιν τὰ ἄλλα σὰς προτιμῆματα.

Γαλξίον Δουναβιν.— Εἰσθε ῥα μακνίκους τόσο πού ἐξηνάτε κάβη πρακτικὴ συμβουλή πού σὰς δύνουσι ἐκείνου πού σὰς ἀγαποῦν. Σὰς παρασέρει τὸ αἰσθῆμα καὶ ἡ πολήσων Γίνετε λίγο πρακτικώτερος.

Λύην ΚΤΚ.— Εἰσθε λιγάκι δυσίστοτος καὶ τυρινάνετε τοὺς φίλους σὰς. “Ἡ φιλαρέσκεια σὰς μάλιστα φθάνει μερικὲς στιγμὲς μέχρι ἀκλήροττης. Προσπαθῆτε νὰ συμπονήσῃτε ἐκείνης πού πάσχουν ἐξ αἰτίας σὰς.

Πρώτον αἰσθῆμα.— Πολὺ ζωηρὰ καὶ ἐξαιρετικὰ εὐχάριστοι, δημιοῦν γιτὴν κύκλους θαυμασμάτων πού σὰς ἀγαποῦν πολὺ ἐπίσης. Θὰ βρῆτε εὐκολὰ τὸν σ’ἔχουν εἰσεῖς.

Λευὴν κρίνον.— Μελαγχολήτε μὲ τὸ παρακρινὸν καὶ σὰς προσέειπε μὲ σκυθρωπὸ πρόσωπον. Προσέειπε δὲν εἶνε εὐχάριστο νὰ βλέπει κανεὶς κατεῖχόμενα μοῦτρα.

Ἐντεράξτε.— Μή ζητήτε πράγματα πού δὲν μποροῦν νὰ εἰσάσωνται γιὰ χέρια σὰς γιὰτὶ βρίσκονται πάλι ὑψηλὰ. Κατεβῆτε λιγάκι καὶ θὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία πού ἀνήκει σ’ ὅλους τοὺς μετριότατους.

Μαξίαν Νεκταρίδου Θεσσαλονικη.— Εἰσθε μὰ καλὸ βολή καὶ καλὸ καρδιὰ κοπέλλα πού γίνεται ἀγαπῆται ὅς θποῖον τὴν πλῆσθαί. Διὰ τὴν ἡσυχίαν τὸν καλὸν χαρακτῆρα σὰς καὶ θὰ βρῆτε κερδισμένην.

Γιαν Μορχα.— “Αγαπᾶτε τὰ ἔτροπα καὶ τὰ παράξενα γενικά καὶ ἐπιζητεῖτε νὰ φαίνεσθε ἐξωφωρενκὸς γιὰ νὰ κάνετε ντόρο γύρω σ’ ὄνομα σὰς. Περιορίστε τίς ἰδίαις τριπλῆς σὰς.

Ἐσουλαν.— Κρούετε τὰ αἰσθηματὰ σὰς καὶ σὰς παρεξηγοῦν σ’ ὀνῆθος. “Αναπαύεσθε μὲ πολὺ ὀσθημα καὶ φροντίστε πολὺ γιὰ τὴν κνέτους πού σὰς ἐνδιαφέρουν. Εἰσθε μὰ χρυσὴ κ’ ὀδία κατὰ βάθος.

Οὐλιδέα τὺραννον.— “Ισχυρὸς μόνος καὶ καλὸς χαρακτῆρας, ἀλλὰ λιγάκι πεισματάρης. Πάντως δὲν ἀδικήρητε ἀπὸ τὸ πείσμα σὰς γιὰ διαρκὴ τέσο λίγο.

Θεσσαλονικεὺς ἀρ. 17.— Λιγίστηφους, λίγο γκρινιάρης καὶ λίγο ἀμφίροπος. Μετάνω ὠνετε εὐκόλως γιὰ ὅτιδήποτε κάνετε καὶ κατὰ στρέφετε μίαν καλὴ ἀρχὴ γιὰ νὰ ἐξαναρτήσετε πάλι καὶ νὰ μετανοήσετε. Προσέειπε.

Λιόλια.— Δὲν σὰς ἐνδιαφέρει τὸ ποτε, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ αἰσθηματικὰ ζητήματα. Παραμείλητε δλους χάρους τὸν ἑνός. Δὲν πρέπει.

Κατανούλα Δ.Μ.— Μιλεῖτε πολὺ μὲ τὸν ἑαυτὸ σὰς καὶ γαλᾶτε τὴν καλὴν ἐντύπωση πού δίνει ἡ παρουσία σὰς. Εἰσθε λίγο ἐγωίστρια καὶ ὑπερήφανη γιὰ τὰ προσόντα σὰς. Μετρίσαστε τὰς ἀξιολογείσας ὅν θέλετε νὰ εὐτυχίσετε πραγματικὰ.

Ξανθὴν ἀμαξέν.— Εἰσθε μίᾳ φιλοστροφικῇ φαντασίᾳ καὶ δὲν ὠνίθετε καθόλου τὸν ἑαυτὸ σὰς παρὰ μὲσα στὴ φύσι. Δὲν σὰς ἐνδιαφέρει ὁ ἑρως, προτιμᾶτε νὰ ἔχετε πολλοὺς φίλους παρὰ ἕνα ἀγαπῶμενον.

Ἀπαισιόδοξον.— “Εχετε ἰδιοσυγκρασίαν ὀνειροπόλου καὶ εἰσθε ὀλιγοπότης χωρὶς νὰ τὸ καταλάβετε. Τὰ ὀνειρὰ σὰς θὰ πραγματοποιηθοῦν ὡς γίνετε πρακτικώτερος. Εἰσθε εὐδὺς καὶ καλός.

Νάντια Κ. 203.— “Ο νέος πού σὰς ἐνδιαφέρει φαίνεται ἕνας ἀπὸ τὴν κνέτους πού φλετάρουν γιὰ νὰ περῶσιν ὁ καρὸς τους. Μὴν δίδετε πολλὴν σημασίαν σὺν λόγια τους.

Ντιάνα.— Σὰς ἀρέσκουν τὰ γλυκῆ καὶ δὲν ἐνδιαφερόσθε πολὺ γιὰ τὴν ἐργασίαν καὶ γιὰ τὴν τέχνη. Σὰτε παντοῦ τὴν ἀτομικὴν ἐν ἡσυχίᾳ καὶ τὴν χαρὰ. “Ισως νὰ ἔχετε δικήν.

Στάνα 33.— Σὰς ἀπασχολεῖ πού τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σὰς καὶ ἐννοεῖτε ἰδιοτροπία παρὰ τὸ νεαρὸν τὴν ἡλικίαν σὰς. “Αφήστε τὴν τύχην νὰ ἐργασθῇ γιὰ σὰς. Μὴν ἀπογοιτεῖσθε πού παντὸς.

Μαρθιότσια.— Τὸ γράμμα σ’ ἐκπεριεῖ ν’ ἀπευθυνθῇ μάλλον σ’ ἐλάττω μὰς. Εἰσθε νευρική καὶ σὰς καὶ γι’ αὐτὸ ὑποφέρειτε χαλεπορὰ αἰτία.

Νιντάνα 13.— Λίγο ἀκατάστατος δὲν μπορεῖτε νὰ διατηρήσῃτε μὲ τακτικὴν στὸ βίον καὶ στὸ πλῆθος.

ΕΓΚΡΙΝΤΙ

ΕΤΑΝ